

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 23.фебруара 2012. године

Присутни су:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **Пуномоћници Мустафа Радоњићи и Никола Чукановић,**
- **Браниоци Палибрк, затим Мршовић, Борковић, Шћепановић, Ђорђевић, Бобот и Петронијевић и Огњен Радић, стим што данас по заменичком пуномоћју за Крстић Дејана се јавља адв. Борислав Борковић.**
- **Од оптужених су ту Сокић, Брновић, Миладиновић, Мишић, Вељко Корићанин, Видоје Корићанин, Николић Милојко, Обрадовић Зоран, Богићевић Бобан, Кастратовић, Поповић и Момић.**

За данас имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко мења Радивојевића? Петронијевић, је ли тако? Како је он рекао је ли Ви мењате Радивојевића данас? Ви Палибрк? Добро, значи Радивојевића данас.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Али ја само ћу замолити то може колега Мршовић да мења ме пошто ћу ја у 1 морати да изађем па да ме мења онда колега и мене и Радивојевића, колега Мршовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, неће моћи Мршовић јер њему смо већ поставили оног пуномоћника.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Голега Петронијевић онда да мења и мене и, да, да, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петронијевић да мења Вас и да мења Радивојевића. Добро.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Важи, Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад, кажите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Дакле и јутрос и неки дан ме замолио опт. Поповић, жели да допуни одбрану и постави нека питања неким од саоптужених, па ви ћете наћи неко време када ћете то учинити, можда није данас тренутак сада, али у наставку поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само једна молба да се не би накнадно јављао, у 1 – 1,15 би морао да изађем ако се не заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и Ви и Палибрк да изађете у 1?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да и мењаће ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Шћепановић? А Ви у пола 12?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мењаће ме колега Бобот. Огњене остајеш ти?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте немојте викати господине Палибрк, седите. Дакле у 15 до 1 треба да изађе Бобот, Ђорђевић, Палибрк, а Шћепановић у пола 12.

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: У пола 12 да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мене ће мењати Огњен Радић постоји заменичко пуномоћје у списима од прошли пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који нема услове.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А нема услове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајдете сада да видимо до пола 1 шта ћемо урадити.

Суд констатује да је пре почетка претреса подељен налаз и мишљење вештака судске медицине свим браниоцима, он је у овом, одштампан је, подељен је пуномоћницима, тужиоцу, господин Палибрк ће добити касније у паузи пошто није био ту, или је добио и Палибрк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите господине Сокићу?

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Добар дан. Прво би хтио да вас замолим да се дозволи, има дозволу то је улазак у ЦЗ али не пушта, не пуштају тамо стражари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Написаћете сагласност, знам, написаћете сагласност овде приправнику.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Писао сам сагласност, је ли треба поново?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писали сте.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Ја сам писао прошли пут, а она, ако треба поново написаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба поново вероватно.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: И да видимо шта ћемо са овим ништа ми нисте решили о овој мојој пријави боравка, ја се водим у Србији госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте господине Сокићу, сада овде имамо.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Само мало ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте ме, не може, сада имамо сведоке, то ћете када сведоци буду завршили. Значи то нећемо сада, сада ћемо да саслушамо сведоке који су ту и чекају и нису из Београда него су допутовали, па ћемо то данас на крају.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Али нећу ја дуго, мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свеједно. Значи то ћемо на крају.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када Вам ту буде бранилац.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не његова замена, ајде вратите се.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Али знате шта госпођо, ово само лични моји подаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вратите се на место па ћемо то на крају.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се претрес одржи

Да се у наставку доказног поступка саслушају сведоци Ивичић Милан, Радосављевић Радисав и Јовић Светозар, који су сви данас дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позовите молим вас Ивичић Милана. Колега да ли то одговара? Може прво Ивичић? Може.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Опростите судија, Ви одредите који ће редослед бити, извињавам се што сам са места говорио обзиром да ја не мењам данас колегу Радивојевића па није ми тај манир, то колега Палибрк сместа ће говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да довикује. Ово су сведоци опт. Топлице Миладиновића, чујем да то тужилац пита без микрофона, али увек довољно гласно.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, узећемо прво Ваше личне податке пошто никада до сада нисте саслушани, па ћемо онда прећи даље. Кажите ми овако Ивичић Милан од оца?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година и место Вашег рођења?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: 1964. Ниш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваше пребивалиште је у Лесковцу сада?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Тренутно Лесковац, улица Првوماјска 94.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваше занимање?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Професионално војно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада радите?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, познајете Топлицу Миладиновића коме овде судимо?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете још Поповић Срећка, Момић Ранка, Николић Милојка, Обрадовић Зорана, Богићевић Бобана, Сокић Абдулаха, Видоја и Вељка Корићанина, Цветковић Звонимира?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ако се окренем и да погледам, по именима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде окрените се да ли познајете још некога.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Скоро све их знам, неке боље неке мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са неким у сродству или у завади?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле унели смо податке, име оца и годину рођења, пребивалиште.

Познаје Топлицу Миладиновића и када се окренуо познаје све оптужене, није у сродству, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо Вас као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину. Морате да кажете све што знате, не смете ништа да прећутите. Можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, да ли то разумете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре давања исказа полажете заклетву, ту је текст испред Вас и то требате да прочитате наглас, ту на том пулту имате текст.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Могу да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми судимо овде за догађај од 14. маја 1999. године у селу Ћушка у општини Пећ, Ви ћете нам рећи у најкраћим цртама шта сте радили, где сте били за време бомбардовања, и затим предложила је одбрана оптуженог Топлице да Вас салушамо, испитаће Вас прво они, а затим ће унакрсно испитивање да обави тужилац, да ли сте то разумели?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле онако у најкраћим цртама шта се дешавало 1999. године, шта сте Ви били и шта сте Ви обављали у 177. ВТО?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Могу да почнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја нисам био у 177. Војно територијалном одреду, ја сам био у Војном одсеку Пећ. Радио сам у Војном одсеку Пећ на дужности начелника за мобилизацију. Треба ли да објасним шта је начелник за мобилизацију. Начелник за мобилизацију то је значи лице које преко својих референата попуњава јединице војске тадашње Југославије,

Цивилну заштиту, МУП и све остале структуре ван војске резервним саставом који је потребан за ратне услове и према одобреним плановима попуне који се добијају. Такође врши и попуну са моторним возилима. Попуна са моторним возилима је у целој значи Србији тада прешла под надлежност Министарства одбране, а на Косову је остала и даље под војним одсецима због саме ситуације на Косову и Метохији. Толико само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то што Ви имате да кажете.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То је моја надлежност као начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете одмах да испитујете господине Петронијевићу? Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Ивичићу Ви познајете Миладиновић Топлицу малочас сте рекли?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта је у време ратних догађања на Косову и Метохији, дакле ограничавамо се на овај период званичних ратних догађања од 24. марта па надаље, Топлица Миладиновић радио, односно коју је функцију обављао?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Топлица Миладиновић значи од 24. марта 1999. године налазио се на дужности команданта 177. Војно територијалног одреда који је био потчињен у почетном периоду команди Војног одсека Пећ, па после наредбом пребачен под 125. бригаду, тј. препотчињавањем.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Само Вас молим мало гласније у микрофон јер бојим се да неће чути, па због транскрипта да не буде проблем. Када кажете мало касније, у ком периоду је то било по Вашем сазнању?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па не могу да се тачно сетим зато што су били блокирани путеви и пошта није могла да стигне, значи то је било можда поле месец дана највише.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ви сте били начелник за мобилизацију, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли укратко да нам опишете како је тај ток мобилизације ишао проглашењем непосредне ратне опасности, увођењем ратног стања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Значи мобилизација војске на територији надлежности а то је била значи Пећ, Исток и на Дечане, Ђаковица, од марта 1998. године, значи како која јединица је због својих потреба и попуне тражила војне обвезнике, ми смо то морали да спроводимо у дело и да позивамо те војне обвезнике који они траже, значи јединица било која сад ако јединица да ли је то МУП, да ли је то активни састав да то не коментаришем има право да у неком року да се попуни са резервним

саставом до попуне 100 посто својих јединица које нису биле попуњене активним саставом. Поред тога имали су право у недостатку одређених врста возила да траже и моторна возила попуно а то су искључиво она возила која су њима додељена значи и пре тог ратног стања и пре мобилизације, а што је сваки војни обвезник и сваки власник моторног возила знао где је на распореду и где се налази. Ми смо значи од 1998. године до почетка, не до почетка бомбардовања, пре тога попунили све јединице са, јер је проглашено ратно стање и сви су већ били у својим јединицама.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми каква је улога и да ли је икакву улогу Миладиновић Топлица имао у мобилизацији, ону чувеном саставу јединице на чијем је челу био?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Миладиновић Топлица не може да одлучује о саставу јединице, нити је могао да одлучује јер то је формација, та формација се не ради на нивоу војног одсека, бригаде, него ради се на много већим дистанцама, тако да књигу формације коју је Топлица Миладиновић добио, он само је спроводио у дело преко планова попуне. Значи оно што има од сталног састава, а стални састав је био само он и један руковаоц, остало је све било из резервног састава, 99,99 % то су све војни обвезници.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми где је ваше седиште било пре почетка бомбардовања, знате када је почело претпостављам 24. марта, то није спорно је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи где сте се Ви налазили 23, 24, 25. јесте ли били у касарни или где је ваше седиште било претходно и да ли је дошло до неког измештања и где ако можете да се сетите?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако по мом сећању 24. у ноћи значи 24. никога није било касарни, војни одсек команда војног одсека значи и тај 177. одред измештени су били сад да говорим где тачно не знам, али били су на километар и по од касарне. Прва ствар, друга ствар у касарна значи сама долазили су по први пуковник Живановић је дошао у неких 11-пола 12, пита исто да ли има кога и да се сви што више удаље од касарне, пошто смо ми преко пута пријавнице, значи на једно 50 метара морали да поставимо стражу да не би неко ушао у касарну, а очекујемо бомбардовање па да не би дошли људи да узимају ствари и било шта и да гину без потребе. Пре свега је то урађено због цивила, било којих да не улазе унутра и да не гину, а иначе касарна је после тога после не знам колико беше дана већ била савњена са земљом.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми дана 25. да ли је кога било у касарни од војних формација, појединаца?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли су материјално техничка средства изнета из касарне, евакуисана?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Материјално техничка средства, та је касарна значи већином са, то су активне јединице које на мобилизацији много пре тога значи су изашле у зону надлежности за одбрану. Оне су значи нису биле ту, сва средства са собом која су потребна су понели. У једном магацину колико значи остало је столарија, остало кревети и то, нормално и један магацин је експлодирао где су биле, где је била муниција који су погодили а та муниција је била муниција за обуку, од вежбовних маневарских пушака.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле није била бојева муниција?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па био је део бојеве који је враћен са стрелишта.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми наоружање, да ли је из касарне евакуисано пре одласка, односно напуштања касарне?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Свака јединица са собом носи сво наоружање, попуњена је сто посто и у касарни није могло да остане ниједна пушка.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли да нам објасните приликом мобилизације када резервни војник, односно војник који добије статус резервног војника, уђе у процес мобилизације, ко врши задуживање материјално техничким средствима која су му неопходна за његово, обављање његове дужности у рату? Дакле наоружање, муниција и тако даље, да ли то ради Миладиновић Топлица, да ли се то ради при самом одреду или је постојала нека посебна логистичка база?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да би одговорио на то питање прво мора да се вратим опет на план попуње.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Изволите.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Значи Миладиновић конкретно да кажемо Миладиновић Топлица није попуњен са два човека, два војна човека, два војна обвезника ВЕС 11-101 то значи није имао двојицу који су, који треба да задуже аутоматске пушке, тако се односи на све ово остало наоружање. Значи.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Говорите о примеру.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: О примеру. Е сада који је разлог због чега он није био попуњен, значи тај није се одазвао, човек је побегао значи има неки разлог због чега га није било, на крају крајева има и људи што су се разболели има и осталог. Ми смо дужни значи кроз план попуње да доставимо јединачни картон за војног обвезника пример могу да наведем Марко Марковић, ВЕС 11-101, ратна јединица, изнесе се ратна јединица кроз толико. Миладиновић Топлица добија тај картон, на основу тог картона прибележио је име, презиме човека, тај је дошао са тим позивом,

аутоматски Миладиновић Топлица позива свог руковаоца, позива његовог командира вода и каже «ево га твој нови војник идите и опремите га».

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А где се вршило задужење, да ли је задужење вршио Топлица или неко други, задужење са наоружањем лица.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па Топлица није могао да, није он руковаоц, значи Топлица није вршио задужења.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Питам Вас.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Него је Топлица наредио његовом претпостављеном старешини да га одведе код онога ко дугује наоружање и да га задужи.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А ко је дуговао наоружање, не мислим појединачно него можете ли формацијски да кажете каква је то врста.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Руковаоц у том 177. одреду.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми овако, ми овде имамо изјаву сведока, једног сведока, који тврди да је дана 25. Миладиновић Топлица на КПС касарне, разликујете главни улаз и КПС, изнео Небојши Минићу један сандук у коме се налазило 20 калашњикова и 2 сандука бомби и дао му и да је притом био у касарни у то време, да ли је то могуће или не? Значи 25. други дан бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Покушавам да одговорим на то питање, а о чему се ради, 25. никог није било у касарни број један, број два тих 20 калашњикова или два сандука како.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Један сандук са 20 калашњикова.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Добро, један сандук, ја не знам како је могуће да стане 20 калашњикова у један сандук, а следеће питање није ми јасно како је могуће када се само не знам колико је паметно да кажем, када се муниција и то наоружање уопште није налазило у касарни. Значи није било у тој касарни, тако да није могло нешто што нема да изнесе и да да, поготово када није ни било.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми мобилизација људства је један део вашег посла, постојала је мобилизација материјално техничких средстава, возила и тако даље?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Постојала је, можете ли да појасните суду и нама каква је процедура и каква су овлашћења органа који врше мобилизацију и евентуално кризног штаба у том делу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Као мало пре што сам напоменуо, значи као што имамо позив за војног обвезника тако имамо позив за возача са моторним возилом из фабрике предузећа и осталог које унапред значи пре рата и пре мобилизације који је свакодневно упознат и познато му је да на сигнал за мобилизацију мора да напуни моторно возило кнап са горивом, да га преда исправно у јединици на коју је намењено и та јединица

употребљава то возило до краја мобилизације, тј. до завршетка уколико дође до оштећења иду даље поступци, уколико дође до било чега другог поступци се свакако завршавају и какве су надокнаде то већ није до мог ресурса. Да би то возило могло да се употребљава, значи оно је нормално са цивилним таблицама и свако моторно возило које је задужено у јединици, али није то јединица само 177. одред, ту је и МУП, ту је и Министарство одбране, ту је и она 58. бригада, ту је била и 125. бригада, ту су долазили неки краљевачка 7. бригада, па пећка болница је била та која је све прикупљала, тако да многи и рањени и повређени и остали су се долазили у Пећ са свих страна, тако да је ту Топлица урадио оно што га је и обавезивало правило службе, обележио је своје припаднике баш због тога што је Пећи сваки дан било по више.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како их је то обележио када сте то поменули?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па обележавао их је белом траком на сад, да не лажем да ли је било на левом или десном рукаву али значи чим се види његов војник види се да је то његов војник, и ако их иду тројица виде се те беле траке, ако их иде пет виде се, ако иде један сам исто се види и зна се чија је надлежност онда да предузима мере према њему. Ово морам да напоменем значи моторно возило које је коришћено за потребе војске морало је да има путни налог, тј. путну листу, морало је да има троугао са десне стране да се види да је то Војска Југославије који је морало да има печат и то није могао, могао је неко да нацрта, могао је, могуће и да сам виђао такве случајеве па да је избледео печат, али значи свако моторно возило троугао, печат и путна листа. Значи, ако има тај троугао оно може да вози док има горива, када нестане горива нема где да сипа сем ако се не снађе на други начин.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Где је ваше седиште било почетком маја, седиште ваше команде или ваше лично као начелника мобилизације? Да ли можете да се сетите.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, ми смо се селили како су кад биле најављиване те преко радио аматера где ће се гађати и где ће остало, али ја мислим да у мају месецу команда војног одсека је била у Уској улици, тако се зове она улица што води од бензинске пумпе према пијаци.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је то било у новосаграђеном ово тржном центру?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Него?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Од бензинске пумпе она у центру што води према пијаци, добро ја сам касније дошао у Пећ тако то је вероватно то новосаграђено.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми јесте ли у том периоду виђали Миладиновић Топлицу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Миладиновић Топлицу, не само Миладиновић Топлицу него и одред у Ђаковици и у Клини и у Истоку, ја сам имао обичај да одем и да обиђем. Код Топлице сам ишао можда два пута недељно, а чули смо се скоро сваки дан, да ли има проблеме, да ли има муке и остало. Због чега сам ишао тамо, зато што знате каква је резерва, а Миладиновић је Топлица био једини активни старешина тамо, тако када виде још једног активног старешину одмах им је и лакше и воле да виде да неко брине о њима. Топлица Миладиновић није имао ниједног активног старешину.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Све су били резервне старешине?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да, резервне старешине које су некад завршиле војну школу резервних официра и на основу своје ВС-ти и чина и положаја постављени на дужности које одговарају.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми да ли сте познавали, код нас је овде спорно да ли је он резервни официр или резервни војник и тако даље, по подацима које имамо он је резервни војник али неки га називају и официром, Небојшу Минића званог Мртви, да ли сте чули за њега и да ли сте га познавали?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Небојша Минић звани Мртви чуо сам за њега, није резервни официр, шта сте још рекли за њега.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је био резервни официр или резервни војник?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, не, какав резервни официр, он је био само један обичан војник.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли имао неку команду, је ли могао имати неку командну улогу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Командну улогу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да буде командир чете, командир вода?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ма не. Командир чете, командир вода није могао да буде Минић, он је био само обичан војник.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажете познавали сте га, да ли знате нешто о њему?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па знате како, као и већину овде значи људе сам ја упознао тада када су дошли, тог Минића сам први пут упознао тада када је дошао из МУП-а, да се јави и да му се додели ратни распоред јер не може нико у Пећи није могао да буде без ратног распореда, а они који нису имали ратни распоред они су имали радно ангажовање, радну обавезу, тако да је и он дошао, пријавио се, где је било упражњено место тамо је послат.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли Вам је познат карактер овог 177. одреда, да ли је то А или Б формација, да ли знате о чему говорим? У

смислу борбених или других активности, да ли спада у категорију А формације или Б формације?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: А и Б формација.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ајте то је можда више лаички него војнички, ја Вас молим прилагодите оном знању вашем које Ви имате.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: 177. одред је војно-територијална јединица која је задужена да обезбеди место, становништво, људе, посебне објекте, материјална средства од злоупотреба, уништавања, убијања и остало.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи у првом реду то није био борбени одред?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: 177. одред није могао да се узме и да се каже ајде 177. одред иде на Кошаре да брани границу, то није могло никако. Није могао да оде ван територије Пећи нигде, значи где је смештен то је обезбеђивао, да се не запали фабрика, пивара да се не запали, пошта да се не уништи, електродистрибуција, трафостаница, да се не загађује водовод, да људи се не отрују преко те воде и остало.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, то је за сада што бисмо имали, ако буде евентуално сугестије од окривљеног ја ћу поставити још неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Миладиновићу, да ли Ви имате сада да обавите нешто у овом основном испитивању? Немате. Добро. Сада тужилац. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Ивичићу, ја ћу имати само кратка пар питања. Да ли сте ви први пут на суду данас?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Први пут на суду?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овде?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Први пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то ваш први контакт са судом уопште?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве сте контакте имали са судом?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Имао сам 1988. године саобраћајку, чини ми се 1988.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то све што сте имали?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па је ли питате за оне што су, ма имао сам још једну али то је брисано, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не пита вас за податке осуђиваности, то не питате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, само да видимо контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да ли сте долазили у суд, ето то пита, да ли сте имали контакт са судом, разумете.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па јесам имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном, два пута, три пута?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам вас разумео када је Миладиновић Топлица постављен да буде командант 177. одреда?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Непосредно пре објављивања рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нешто сте помињали писмену наредбу па нешто друго да је то нешто касније стигло, шта је то касније стигло везано за положај Топлице?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: У војсци, значи наређење се извршава усмено, може усмено али мора да следује папир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је овде прво следовао папир па усмено?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Није могао да следује папир зато што није могла пошта да стигне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте Ви тада били по чину?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Капетан прве класе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали било каква овлашћења везано за касарну и за људе који су се налазили у касарни у Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле вама сазнање да је касарна у Пећи да су материјално-техничка средства и оружје да је измештено 25. марта?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Нисам ја рекао 25. марта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него кад?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Кад су јединице отишле оне су са собом и понела средства.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад су јединице отишле?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Много пре почетка бомбардовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле Ви то знате?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па ја попуњавам те јединице, ја знам где треба да их упутим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били присутни када су они изашли?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Јединица кад излази то је дуг процес, није то пола сата или сат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли Ви присуствовали том?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Присуствовао сам делом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели да они износе оружје?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када је то било тачно?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не знам тачно, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могуће да је било после 25.?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: После 25. ниједна јединица није излазила, није било никог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате неки извештај о томе када је јединица дефинитивно изашла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сачекајте да заврши реченицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Значи јединице које су се налазиле у касарни у Пећи све јединице су много пре бомбардовања, много, шта значи много, значи не знам колико али касарна је била напуштена сигурно 10 и више дана пре него што је почело бомбардовање. Јесте ако хоћете да, ако могу да кажем на пример да је неко у току дана улазио у касарну за нешто али то није наоружање, то није опрема јер сву опрему са собом су понели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могуће да је неко ипак био 25. марта у касарни?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Од јединица нико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле Ви то сазнање имате и тако да тврдите?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па зато што сам ја 24., кажем вам, мислим да 24. да сам био испред касарне и стража значи обезбеђење које је било ту опет сам упозорио, после тога је дошао пуковник Живановић и он да не сме нико да буде у касарни јер ће бити бомбардовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били 25.?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам остао 24. ноћу до једно три-четири сата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то значи да је 24. било неког у касарни, кажете обезбеђење?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам рекао и мало пре обезбеђење је било пријавница и испред пријавнице, не у објектима касарне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то обезбеђење било и касније?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После 25.?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Оно је било одмах преко пута касарне да не дозволи никоме да улази у касарну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да не би људи изгунили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи због могућности бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да, знали смо за бомбардовање, пуковник Живановић је дошао и рекао да ће да нас бомбардују.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ми рекли шта сте ви, који сте Ви чин имали тада?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. И Миладиновић Топлица је био командант 177. одреда?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Миладиновић Топлица је био командант 177. војно-територијалног одреда Војног одсека Пећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је нека јединица из састава тог одреда могла нешто да ради на терену без његовог знања и наредбе?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Његова јединица?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да. Он је био командант одреда, а одред се састоји из неких мањих јединица, да ли је та нека мања јединица могла нешто да ради на терену а да он не зна?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја ако одговорим на ово питање онда ће да буде да нешто нисам добро рекао, ако ме разумете. Питање је тако постављено да ја ако кажем „могла је јединица да ради нешто“ онда како то да образложим. Миладиновић Топлица све што је он наређивао и како је наређивао то се морало да спроведе у дело, а јединица да ради нешто ван његовог знања не би требало али то нико не каже да не може да се скупип група људи и да се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неке везе са полицијом по природи службе у Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По природи службе да ли сте имали везе са полицијом у граду Пећ?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам имао везе са полицијом у граду Пећи по питању службе уколико им је требао неки војни обвезник за попуну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали из тог времена начелника СУП-а Пећ?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Познавао га јесам, нисмо били пријатељи, нисмо били блиски али сам познавао Бору Влаховића, Пећ је мало место, ко њега није знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је то човек? Јесте ли имали добру сарадњу с њим, у том смислу питам?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Сарадња између Војног одсека и Полицијске станице Пећ значи ми смо имали по питањима мобилизације добру сарадњу и проблема нисам имао, а ту није учествовао Бора Влаховић него референт његов за питање мобилизације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је почело бомбардовање каква је ситуација била у граду Пећи, да ли сте уочили неко негативно понашање припадника војске у смислу да су правили неред, да су пљачкали, отимали итд?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Припадници војске или полиције кад год сам ја био у Пећи значи они су били ангажовани али тако нека пљачка и остало ја нисам могао да приметим, а примећивао сам од неких да кажем цивили на пример.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је о томе причао Влаховић?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ништа ја немам са Влаховићем. Влаховић и Душко Антић су ти који.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је о томе причао Миладиновић Топлица?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Миладиновић Топлици ја нисам претпостављени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте разговарали нешто на ту тему?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, није то мој посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Миладиновић Топлица био у обавези да води ратни дневник?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ни то није мој посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то вама познато као официру?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па као официру ратни дневник ко треба да води, ја сам из тога изашо давно. Ратни дневници се воде, а сад на којим нивоима, заборавио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Према приручнику о руковођењу и командовању да ли је командант одреда био у обавези да води ратни дневник или није? То је сад нешто из ваше струке.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па није то из мог, то је питање за начелника за оперативне послове, ја сам начелник за мобилизацију, ја немам ништа са ратним дневником.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који су ратни задаци овог одреда којим је командовао Миладиновић Топлица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је рекао, тужиоче.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ратни задаци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте. Већ је рекао обезбеђење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није тако било питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је тај одговор, разумете, како год да поставите то је суштина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ратни задаци овог одреда којим је командовао Миладиновић били и извођење мањих борбених дејстава према ОВК?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ратни задаци били и да се обезбеђују поједине територије око Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Мало пре сам рекао, сад поново да поновим. Значи сваки значајан објекат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам вас за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте викати. Значи свеједно што је унакрсно испитивање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја не вичем, ја тако причам, али не односи се то на објекте, питам да ли је ратни задатак одреда био и да обезбеђује и контролише поједина села у околини Пећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите тужиоче, али чули смо то питање. Међутим нисмо чули одговор, због тога што је човек почео да прича Ви сте га прекинули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ви сте ме прекинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте њега прекинули, значи немојте прекидати сведока, мало само стрпљења.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Војно-територијални одред значи задатак му је био да спречи на све начине а значи и наоружањем да се отрује на пример вода у водоводу и да се не потрује становништво, да се спречи да се дигне у ваздух трафостаница.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад причате нешто друго, не одговарате на питање, јесте или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, кажите овако.

Опомиње се заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић да не прекида сведока када одговара на његова питања приликом унакрсног испитивања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не одговара на моја питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилаштву се жури.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па жури ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте или није?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ако сам ја схватио, Ви питате да ли је имао задатак војно-територијални одред да врши акције борбена дејства на мањим местима у мањем обиму, тако сам Вас разумео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јер јесте или није?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Војно-територијални одред имао је задатак да ако треба и уз употребу силе обезбеди да не дође до уништавања објеката које сам мало пре навео и заштите цивилног становништва.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли сте то односи и на насељена места у околини Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Односи се само на зону надлежности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је зона надлежности насељено место око Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Е сад не знам тачно докле је зона надлежности била 177. одреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли вам је познато да ли је Топлица Миладиновић имао средстава везе у својој јединици?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Сваки официр или командир вода, одељења и виши.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја вас питам само за Миладиновић Топлицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, дакле јесте ли, човек прича и ви у сред реченице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ја питам за Миладиновић Топлицу, не питам за сваког команданта и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо вас разумели, сачекајте. Изволите, значи како сте почели, сваки официр.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Значи ниво самостално одељење командир вода, командир чете има радио уређај. Радио уређаји се односе од РУП-а 33 који су значи ево оволики и који имају домет до један и по километар. РУП-12, РУП-2/2К имају нивои чете и по неки батаљони. Значи Топлица Миладиновић из овога имао је РУП-12, РУП-2/2К то је исти уређај, имао је РУП-3, РУП-33, стиме је успостављао везу међ својим саставом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам тужилац сугерише, немојте нам причате теорију него само своја лична сазнања, „знам да је Топлица имао“, или „знам да Топлица није имао“, то је то.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Значи, знам да је Топлица имао РУП-12, РУП-33, РУП-3 и знам да је тамо негде можда средином маја или крајем маја да је добио неке мотороле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате с ким је Миладиновић Топлица имао везу преко тих радио уређаја, с ким је одржавао везу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па Миладиновић Топлица знам да је одржавао везу са командира чета и командирима водова, знам да је одржавао везу курирски и знам да је одржавао везу телефоном цивилним где год смо били свугде је била цивилна жичана веза.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току рата да ли се дешавало да припадници његове јединице буду негде на терену ван Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ван Пећи? Пећка, сад не знам да ли је то промењен назив али Пећка бања ту је Миладиновић имао једну чету.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Остале су све биле где је била команда ту је била и остала јединица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је та бања удаљена од ужег центра града Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Можда ваздушном линијом петнаестак километара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Миладиновић Топлица са том јединицом одржавао везу преко радио уређаја које сте поменули?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Одржавао је везу телефоном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ове друге радио станице је ли користио?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Мотороле?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Мотороле је добио тек пред крај тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овај РУП-1, 2, што причате?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: РУП-3, РУП-12, значи он је одржао са јединицом која је била око њега, а са Пећком бањом знам да је одржавао телефоном, на други начин не знам да ли је одржавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у сваком тренутку, да ли је вама познато да ли је Миладиновић Топлица био информисан о томе шта се дешава у тој бањи и шта се дешава тамо где су се налазиле друге јединице из његовог одреда било телефонски, било преко радио везе?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да ли он зна или не зна то не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, да ли је вама познато да је био информисан о стању на терену условно речено?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не могу да знам, то могу само да претпоставим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да или не? Да претпоставите не или да претпоставите да?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Претпостављам да је знао шта ради јединица у Пећкој бањи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада. Са Топлицом, са оптуженим ајде. Да сачекамо таман да се одморите, можда ће имати бранилац још нешто да вас пита да не нарушавамо тај ред.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ми немамо питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања. Да вас питам колико дана је трајала мобилизација?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Мобилизација почела је 23. марта 1999. можда и пре тога, дела јединица на територији општине Војног одсека Пећ, Војног одсека, место 177. одреда, а мобилизација је категорија која нема краја, значи она је и за време и у току рата настављана све до прекида мобилизације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите, јесте ли имали нешто да кажете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ради се о томе да како страдају војни обвезници, како да кажем напусте, повреде се, ране, значи аутоматски јединица чим дође до 10% непопуњености.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До попуњавања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да, шаље захтев за допуну из опште резерве а то су опет исто њихови војни обвезници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Видите шта Вас питам, каже наређена је мобилизација и та мобилизација попуњавање 177., да ли то знате колико је трајало? Мобилизација, попуњавање 177. и када је Топлица примио у ком

стању је примио? Да ли је вршио паралелно са Вама мобилизацију заједно са Вама?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Мобилизација војног одсека и ту спада и 177. војнотериторијални одред, се истовремено вршила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кад је то било?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: И то по приоритетима. Блокирао ми је мозак, покушавам да се сетим, али било је пре бомбардовања значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ове све те неке опште ствари које се могу видети у литератури војној, остало с тим свакако можемо да се упознамо, међутим, оно што нас интересује то је како је било на терену а то Ви знате. Значи, то Вас питам колико дана. Каже овако, оптужени Топлица Миладиновић да је то трајало до 27. или до 28. да се обично врши 3 дана али да је у овом случају трајала два или три дана дуже, да одзив није био велики и да је попуњеност била 50% па Вас ја подсећам, он је тако рекао око 50% тако да Вас ја подсећам и кажем уједно шта је он рекао, да ли Вас то подсећа или не?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Могу ли ја да поставим једно питање у вези тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не можете. Можете само да одговорите.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да одговорим? Вероватно је то тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете ли да ми кажете на који начин, да ли има разлике при попуњавању и пријему добровољаца од мобилизације резервиста? И како је то фактички изгледало?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Пријем значи војних обвезника из своје ратне јединице обавља се према списку који има тај старешина који попуњава јединицу и овај мој орган који доставља појединачне картоне и позива те војне обвезнике да се јави у своју јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините што Вас прекидам, да ли бисте хтели да нам кажете како сте Ви радили у то време?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Како сам радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Позвао курире, дао позиве за ту и ту јединицу, курири су однели позиве уручили војним обвезницима за своје јединице. Војни обвезници који су пронађени и добили позив, јавили се у јединицу, у реду је. Војни обвезници којима нисмо могли да уручимо позив, идемо на уручивање и даље. Војни обвезници који се нису одазвали а примили су позив, предузимају се законом прописане мере. Војни обвезници који се јаве као добровољци а увидом у нашу документацију су слободни за ратни распоред, упућују се у јединицу која није попуњена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви имали тад добровољаца? Тад на почетку кад сте вршили мобилизацију и слали позиве?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Проблем је у томе што на почетку мобилизације увек има највише добровољаца. Зашто има највише добровољаца? Зато што из других јединица значи које нису добиле позив за мобилизацију људи се јављају добровољно иако имају ратни распоред у некој другој јединици а не желе нормално да остану кући него хоће да се јаве у своју јединицу која није мобилисана. На основу тога што она није мобилисана, на основу тога се појављује и вишак тих добровољаца које ми не можемо да прихватимо и не можемо да упутимо у другу јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И каква је била тад ситуација? Било их је много, мало и тако значи, ово је неки општи одговор био.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја колико се сећам да је добровољаца ајде да кажем можда било двадесетак и да су касније дошли неки мислим да су из Чачка нека група а она је одмах ваљда упућена у 125. бригаду, не сећам се добро. Али, можда је било двадесетак тих добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И када сте вршили мобилизацију и пријем добровољаца, јел ту има разлике? Мобилизација и пријем добровољаца.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Има разлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има разлике. Значи, када сте то вршили, ко је упућивао те људе у чете, водове, Ви или командант ко их је распоређивао?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, командант значи доставља податак о непопуњености са војним обвезницима где доставља ВЕС који је непопуњен. Значи само ВЕС и која је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте малопре објаснили.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да. И сад, значи ја кад добијем његове потребе па ми врати онај списак за ВОБ 14, кад ми врати и каже на том списку је комплетна његова јединица и онда неодазван, неодазван, неодазван, ја проверам који су то људи, који је разлог што се нису одазвали и из тих, од тих добровољаца упућујем на иста места за оно за шта су способни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи прво, чекајте, значи прво примите резервисте јел тако?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које Ви зовете.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, не зовемо ми резервисте код нас, ми зовемо резервисте упућујемо према списку команданта директно код тог команданта који позива своје командире чета значи којима је он претпостављени и којима даје картоне. Сваки командир чете за себе формира своју јединицу на основу тих спискова. Значи, то је пре мобилизације све урађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И на пример када дође добровољац хоћете ли да ми кажете када мобилишете добровољца и упутите га у 177. ко га распоређује у чете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, добровољац се не мобилише, значи добровољац се јавио ја на основу списка упућујем, значи нема име и презиме позив дајем војном обвезнику и кажем јави се ту и ту где је мобилизацијско збориште, телефоном јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сад позив кад се он јавио добровољно? Причамо о добровољцу кажете јавио се добровољно а нема позив и кад се јавио добровољно?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, како ће он, мора позив да се достави томе да би он био легални припадник тог 177. одреда и да може да остварује права која му припадају као војном обвезнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: И упућује се у јединицу на оно за шта је оспособљен у војсци. Значи, ако је 11101 упућује се у 177. одред у на пример другу чету на 11101.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја Вас то питам. Ко то упућује? Ко упућује у Прву чету, Другу чету, Трећу такозвану бањску чету, у самосталне водове Ви или Топлица? Ко распоређује те људе који су дошли добровољно?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ти људи који су дошли добровољно, њима је унапред већ одређено где ће да иду на основу ВОБ 14 обрасца. Значи, он чим је дошао добровољно, ја не знам ни име ни презиме, ни ко је али знам да на ову овде столицу је упражњено. Ја упућујем том Миладиновић Топлици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А извештај о томе да је та столица упражњена и тај ВОБ 14 да је упражњен, ко то даје?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па Миладиновић Топлица даје податке о одзиву значи ко му се одазвао на знак мобилизације, он је дужан да проследи то и да каже толко људи се није одазвало и да достави списак који се нису одазвали. Ја с једне стране покрећем мере законске према тима који се нису одазвали уколико имам законског основа, а с друге стране покрећем мере да се попуне те празне столице којих нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На који начин се врши процена тих људи који су се добровољно јавили? Да ли има претходно нека процена, провера?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, процена људи који су се добровољно јавили. Ми са територије Пећи за њих имамо евиденцију ко су, шта су, имамо да су војни обвезници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За добровољце?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За добровољце.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да, да. Значи, све са територије Пећи. Међутим, добровољци који долазе са стране значи који нису са територије

Пећи они се скупљају шта ја то не могу да причам, знам у неке сабирне центре, тамо се врши обука и онда се упућују у јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дођу код Вас или директно иду у 177.?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: У сабирне центре где се врши обука тих добровољаца који нису са територије Југославије, који нису са територије општине где нема њихове евиденције, нема евиденције они су добровољци. То има неки тим који ради, ја не знам како то изгледа, али упућују се, обука се врши с њима и они се шаљу у јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама онда познато како су се нашли у 177. неки Руси? Има неки Рус ког спомињу овде.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Рус?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рус. Не знате? А неки људи из Босне који су претходно били у Новом Саду па дошли ту, јел су они морали да прођу исто ту, практично то јел Ваш посао мобилизација или не? Да им дате те позиве и тако да би остварили права која им припадају.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Видите, људи који су ишли у Нови Сад или у Ниш на ту обуку, обучавали се и послати у јединице, ја ту нисам могао да утичем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нисте?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Нисам могао да утичем на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је њих онда упућивао у 177.? Ви или неко други?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте Ви?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Морао би мало да се присетим, то није ми јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, па ми управо и причамо о Вашем сећању знате, не о неким стварима како пише како би то требало да буде и тако, него како је то било у то време.

АДВ.КРСТО БОБОТ: Извињавам се, одакле сазнање да су Руси били у тој јединици? Који је податак то званичан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неки Рус. То можете после да питате, немојте мене да питате.

АДВ.КРСТО БОБОТ: Није дозвољено питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми имамо списак припадника 177. одреда, ту нема Руса. Нема Руса ту. У том списку не постоје Руси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад док се човек присећа.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не могу ја тога да се сетим, ја лично што сам упућивао, ја сам морао да имам картон, морао сам да имам на основу чега га упућујем или сам могао да имам на пример списак упутити та и та лица. Сад ме ово тај Рус и то, мало ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас за ове из Новог Сада.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па то из Новог Сада знам да су дошли али не могу да се сетим како је то решено, како су они дошли и дал су они отишли у 177. или су отишли на Кошаре, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неки део кад сте споменули Кошаре, неки део 177. ишао на Кошаре?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: 177. одред? Не би требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате ако познајете ове овде оптужене, да ли су сви они били у 177.?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам Вам рекао да познајем њих из виђења и знам. Да ли су сви били у 177.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па не би требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би требало?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам рекао да их познајем а у 177. не би требало да су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вашем сећању?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па то је било пре 13 година, ја и сад кад мало се боље удубим препознајем ликове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А сада јел су постојали посебни спискови у полицији за резервни састав и у војсци? И полиција је имала резервни састав?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел јесте?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ако сам разумео питање, спискови који су у полицији треба да се подударају са списковима који су војном одсеку за резервни састав не за активни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Може да се деси да је, ма не може ни то да се деси, то је већ било касније, спискови се подударају у полицији у милицији и војном одсеку за резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питам Вас због оног Небојше Минића рекли сте да се њега сећате. Јел се он јавио, јел он био резервиста или добровољац? Да ли се тога сећате?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Минић је ваљда био у МУП-у, па је кад је скинут из МУП-а по неким наредбама а ја те наредбе не знам њихове, не знам како и шта, углавном он је значи није више био код њих на ратном распореду. Чим није код њих на ратном распореду ми смо дужни да га поставимо у нашу јединицу на ратни распоред тамо где је упражњено место. Да је било све попуњено Минић не би био постављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ови остали оптужени? Да ли знате да ли је неко од њих био добровољац или резервиста у полицији или у војсци?

Не? А да ли иначе познајете углавном људе из Пећи који су били мобилисани? Или ове оптужене познајете из неких разлога.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Знате како, у Пећи смо се сви знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мали град.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Е сад ово службено иначе ја сваког и по лику, имали смо и контакте и свугде али то да смо неки пријатељи, да смо, познајемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оне траке што сте рекли да су постојале око рукава.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те беле траке јел тако?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли оне биле током целог рата беле или су мењале боју?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не знам, мени су упечатљиве те беле, зато што су се виделе на даљину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта зато?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Зато што су се далеко виделе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су се мењале, јесу ли те траке служиле за акцију па да се у борбама види ко је из које јединице? Негде на терену? Не? Само овако за по граду за обезбеђење објеката.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја Вам кажем да је било толико састава у Пећи да се дешавало на пример дешавало се да пролазни пут, то што иде за Приштину и што иде за Јуник, Кошаре, Ђаковицу, Дечане, Клину, то рањено, повређено, све се ту сјатило. Због тога су то имали припадници 177. одреда да би се разликовали који су од војног одсека и да би се знало ако је неко направио од њих неку глупост да се зна да је то он урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А хоћете да ми кажете у команди ту где сте Ви били у војном одсеку ко је још био?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: У војном одсеку, у команди. Ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви ту седели?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фактички то је Ваше место.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да. Сад овако, ту је био командант војног одсека потпуковник Душко Антић, био је начелник за оперативне послове Јовић Светозар мајор, онда је био Гојковић Ранко који је дошао са школовања пошто школовање се прекида у току рата, он је био исто у тој команди. Посебно одвојено је било ово војна полиција, то је капетан Булатовић и овамо одељење значи за војну обавезу а то је значи упут у војску, регрутација, мобилизација, то је био потпуковник Пејчић, ја и капетан Арсенијевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је седео у команди код 177. са Топлицом?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Топлица у оној његовој канцеларији. Ја кад сам долазио били су испред врата два возача, један се звао Арсић, Алексић Дејан и још један а иначе кад је позивао били смо само командири чета и руковаоц.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је за попуњавање јединице и за мобилизацију он директно разговарао са Вама или је морао прво да се обрати неком команданту?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ли када треба да попуни јединицу Топлица Миладиновић као командант 177. може да се обрати директно Вама и да Вам достави те спискове тај ВОБ 14 или може да иде преко Антића на пример или преко неког другог.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Спискове ВОБ 14 значи упућују се поштом или куриром и иду у команду значи командант Душко Антић мора да буде упознат са свом поштом која пристиже у војни одсек у команду војног одсека или онај ко га мења. Значи, прво је морало да дође у деловодство да се заведе, значи папир да је стигао и после тога се доставља нама у одељењу за војну обавезу на реализацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било могуће да Топлица Миладиновић прими неког па да тек онда каже ево примио сам овог тамо, спроведи то кроз папире.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја таквог случаја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли је могао Топлица Миладиновић сам да потражује попуну оружја и муниције? Или је опет такав захтев морао да иде преко Антића?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Попуну оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није Ваше, али ајде.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Попуну оружја и муниције значи, он има број следећег стања наоружања. Значи, толико треба да има и војника. Значи, док се не попуни 100% он има потребан број наоружања. Мислим да цео рат се није попунио 100%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И сад кад кажете овај капетан Булатовић. Јел то Дејан Булатовић?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Па где је он сада? Ми га тражимо и нема га.

Да ли је могао Топлица да комуницира са њим директно? Или је опет морао да иде преко Антића?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Дејан Булатовић не знам да ли је у Крагујевцу. Топлица Миладиновић и значи Дејан Булатовић је орган обавештајни, безбедоносни, значи који је могао да позива на по правилу о

безбедности. А то да се изразим, он је могао да позове на пример Миладиновић Топлицу али пре тога је морао да упозна команданта да ће да га позове по тим и тим питањима. Ако не упозна, онда Топлица упознаје команданта да ће да иде код тога и тога да обавља разговор по тим и тим питањима. То је сва питања која се тичу унутрашњег рада, реда, дисциплине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је отприлике то што сам имала да Вас питам. Господо браниоци, да ли има неко неко додатно питање? Имају оптужени. Прво Мршовић. Изволите.

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Адвокат Мршовић Милош. Па само два кратка питања прво ради разјашњења, пошто се сведок изјашњавао. Да ли познаје Цветковић Звонимира? Може да погледа ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, са наочарима. Хоћете да устанете Цветковићу ако Вам није тешко?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па знам га по лику, чини ми се.

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Знате га из Пећи или?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не знам.

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Не знате? Моје следеће питање би било обзиром на Вашу улогу значи као то мобилизације, Ви сте рекли, мислим да сте били начелник, да ли су по Вашим сазнањима мобилисани војни инвалиди у овом периоду бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да ли су мобилисани војни инвалиди?

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Да, је ли то уобичајено, прво питање. А друго, да ли Ви имате сазнања да су мобилисани јел то било потребно или.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не сећам се да је, не не сећам се него мобилисан војни инвалид није могао да буде.

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Јел можете мало то да појасните? Јел се они налазе на тим списковима мобилизације?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, војни инвалид има документацију да је инвалид и његов картон и његова документа се одвајају у посебну картотеку где су инвалиди и та картотека се не употребљава за попуну јединица.

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко се јавља од оптужених? Изволите.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добар дан господине Ивичићу. Познајете ме? Овај, хтео бих да Вам поставим питање да ли сам ја био у тој јединици 177?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли зна?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да ли знате ме?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Презиме?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Момић Ранко. Ја мислим и преко Микија смо се упознали Карацића ал добро није важно. Одакле ме знате ето, ако није, одакле ме знате?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја знам из града Пећ. Али да ли је био у 177. одреду.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ево ја ћу Вас напоменути јесте ли Ви овај, примали доле у школи у Брежанику задуживали и тако у школи оној Брежаник преко пута стадиона.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То је задуживао 177. одред, ја сам вероватно долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви не? А где сте Ви били док су они били у школи у Брежанику?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Док су били у школи у Брежанику не знам тачно где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел то било на почетку рата или касније?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја мислим да је прво место је било Брежаник школа.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро, не сећа се можда ја сам био у 177. значи, без икаквих проблема. Реците ми само још нешто. Да ли сам ја био икад као официр, да ли сам ја водио нешто доле било шта значи, одељење, вод, било шта да ли Ви знате? Да ли Вам је познато?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одлично. Сећате ли се још нешто а сигурно ћете се сетити, то је било кад су дневнице се узимале у Крушевац, да сам ја са још једним момком дошао у црногорској униформи, сећате се полицајској, кад сте Ви били на ходник и онда сте рекли, ја се не љутим стварно, тад сте рекли „како вас није срамота, скидајте то са себе“. Дал се сећате? Кад сам дошао у шапки оној црногорској, америчка она, коцкаста и плава униформа била. Па сам касније код Антића ушао унутра, да Вам појасним, ушли смо ја и још један колега па смо из Црне Горе дошли и Ви сте нам баш донели дневнице, пили смо ракијицу ето унутра. Дал се сећате тога?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Сећам се то кад сте дошли код Антића кад смо ушли.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одлично. То сам рекао и пре, значи види се да не лажем, да идем у крајност. Дал се још нечега сећате? Да је тада Мртви тај дан био и Рада је дошла. Био је љут, сад ћу Вас ја нешто напоменути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсетите га, Мртви то Вам је Небојша Минић.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, Небојша Минић. Дал се сјећате то?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да су њих двојица дошли, дошао је и Мртви а да ли пре тога или после тога, не знам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одлично. Видите да ли Вам је нешто познато да је он донео неки папир и тад је почео да се свађа са мношћом и са Шумадијом, ту је и Шумадија, да смо ми давали неку изјаву у Црној Гори, он је то касније ја мислим и Антићу рекао да смо давали ја и Шумадија изјаву у Црној Гори неком фонду за ратне злочине, да смо њега оцинкарили. Дал се то

сјећате можда? Папир је неки имао овако код себе и махао је. Касније смо ја и овај побегли, он је рекао сачекајте у кафани да пијемо пиће. Ја и овај смо збрисали тада, изашли из канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако, полако питајте га. Чекајте мало да и он нешто каже.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, не, ово је све да ме подсети што више, човек прича, ја могу да се сетим шта је било. А овако, с неба па у ребра, ја. Истина, ово је тачно, био је Шумадија.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ено га Шумски.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Истина.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јел сте нам Ви донели тада мени и Шумадији дали паре, послао Вас је Антић и Ви сте донели нам паре. Дал се сећате тога? Не сећате се? Не знам шта више, немам више ништа ја само.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ово је тачно. То је било у Крушевцу на «л» село, у школи, одмах испред продавница.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, дао сам Вам ја значи и војну књижицу и све сам ја дао, ја сам био пријављен у Пећи тако да нема. Ништа, то је то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, сад да Вас питам кад сте већ ту, јел сте Ви уопште ишли код њега или сте ишли директно у школу у Брежаник?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па ја сам отишао у школу ту у Брежаник, тада сам ја видео он је ја мислим био онако, нисам сигуран или ме неко други тамо увео, то не могу некако да. Не могу то некако, неко ми дао, ја се не сећам сад ко ми је дао то, узео ми је војну књижицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били док је било то у 177. у Брежанику у школи, где сте Ви били? Мислим, јесте их обилазили него физички мислим где Вам је било то место где сте боравили, мобилисани.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Били смо у околини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте били у околини? Ви где сте били? Ви, као.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па у неку приватну кућу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а како знате да је 177. вршио мобилизацију у школи у Брежанику а не знате где сте Ви били?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па тако што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте галамити. Споразум неки?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Тако што план мобилизације пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да видим. Тужилац ми прича са оптуженим, то тако не може. Можда ћу нешто још да Вас питам, али вратићете се онда. Не па споразум, не знам шта ће да раде. Не, потпуно невероватно. Где му је бранилац Момићев? Где је? Ту сте? Кажите ми сада како знате то да су они у Брежанику у школи, ови људи овај човек сада оптужени он је ишао тамо, а не знате где сте Ви били? Не можете да се сетите или шта? Није страшно. Знате.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: У Брежанику је место за узбуну, значи ту се комплетан састав састајао, узимао, облачио, ко није био обучен, раздуживао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали смо о мобилизацији.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да. То је почетак мобилизације и то је било ту а ми где смо тачно били, стварно не знам. Ја не знам ни дал сам био тад баш у Пећи, да ли сам био у Ђаковици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте почели да радите мобилизацију у Пећи? Била узбуна, где радите мобилизацију у Ђаковици или у Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја нисам био само за Пећ него и за Исток, Клину, Дечане и Ђаковицу. На сва места сам морао да одем да пропратим да видим ево га официр је дошао, јел резерва дође, шта, ми овде сами како ћемо? Е друго је кад ја дођем кад се појавим људи како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда су позиви за мобилизацију упућивани директно да се јаве директно на то место у школи у Брежанику на пример или директно у Ђаковицу, или директно у Дечане а Ви све идете и обилазите? Или се они директно јављају на пример тим командантима не Вама? Добро. А кажите ми јел сте Ви чули за „Муње“?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За „Муње“.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: „Муње“? Чуо сам за назив Муње, Шалипур покојни је предводио, то је из МУП-а била једна јединица за њих сам чуо. Чак сам и познавао тог Шалипура што је несретно погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до кад су постојале „Муње“? Јел постојале током бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па како су „Муње“ третиране, то требало би неко из МУП-а да Вам каже. Ја не могу да кажем да ли су оне постојале или нису постојале, док је био жив Шалипур биле су и „Муње“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биле су „Муње“.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Е после тога шта је било и како не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па не знам, не знам до кад су постојале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате пре бомбардовања?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал су биле „Муње“?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Знате како то разних назива је било, Тигрови, Леопарди, ови, они, муње, громови, и сад мислим најозбиљније кажем. Значи тих назива преко радија поготово кад се укључи ИКТ који све хвата на територији целог Косова и онда чујете разноразне називе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули назив „Шакали“?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Исто чуо сам преко радио везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко радио везе.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А као назив неке јединице ту у граду?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Назив јединице „Шакали“?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па групе неке, јединице не знам ни ја.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја како да кажем, «Шакали» као јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажите да ли сте чули или не на радио вези разумем да сте чули али као нека група, као што се називала група Муње да ли сте чули за неку ту групу војника формацијски зовите како хоћете да се зове „Шакали“? То Вас питам.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам «Шакали» чуо кад сам почео да читам у новине и то на радио уређају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма до тад Вас питам да ли сте чули.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: До тада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада нисте. А да ли сте Ви чули за неки догађај у селу Ћушка?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: У селу Ћушка чуо сам за догађај кад је изашао у новине та убиства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тамо?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пећи не?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Љубинић?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Сад први пут чујем за Љубинић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел има село такво Љубинић?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па има Љубинић знам да није било у Ћушки ништа у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко се јавио? Поповић изволите.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан господине Ивичићу. Вазда и увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, јел знате човека?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па како да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се знате добро?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господине Ивичићу, да ли сам ја био припадник 177.?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала. Да ли је био интервентни вод у 177., тај вод интервентни да ли је био неки вид војне полиције од двадесетак људи који су водили неки вод да би једиинце чете под командом 177. биле на неки начин регуларне, да смо ми као вод полиције њих на неки начин контролисали да ли спавају, да ли воде како треба јединицу и тако нешто? Да ли је тај вод постојао?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То мора Топлица да се пита.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Њега ћу да питам касније, јер он ће морати да дође ту да се изјасни чији сам ја војник био. Кад смо се видели задњи пут Ви где је то било?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Од кад је завршен рат, ја сам променио 4 града.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хоћете да Вас подсетим? У Крушевцу кад сте ми исплатили дневнице да ли сад знате молим Вас, ово одговарам јер због тога што ми је битно, због моје одбране, да ли господин Дејан Булатовић постоји у овој држави и где је? Јер наводно не могу да га нађу, а имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рекли да је он, у Крагујевцу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја за Дејана Булатовића што знам по задњим тим информацијама кад смо добијали сви прекоманде, неко овамо, неко тамо, знам да је он отишо у Крагујевац, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је исто у војсци, исто је у војсци?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па да.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам што се, надовезао ме нешто. Тврде да не могу да га нађу, а ја тврдим да тај човек постоји а и Ви тврдите јер је постојала Војнобезбедносна агенција у саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то могао Ваш бранилац Поповићу, немојте причати о том сведоку, само губите време. Не губите време.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да ли сте ми Ви лично дали потврду у Крушевцу да сам ја био припадник Војске Југославије?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Вероватно.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Код команданта Антића, тадашњег команданта града?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Вероватно.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала. Кажете да нисмо слати на Кошарама, ја бих Вас подсетио нешто, да ли знате како је погинуо дечак војне полиције, мали Мики Ивовић и где је погинуо и зашто смо послати ми тог дана?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Знам за Ивовића кад је погинуо, а зашто сте ишли и где сте се упутили, знам да је кренуто према Јунику, а нисам знао крајњи циљ и где се иде, нити је то мој посао.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Вероватно да нисте знали јер то није Ваш ресор да знате где иде ратни распоред, али мали Ивовић је погинуо тачно између Црнобрега и Прилепа, на мосту оном малом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповићу, не зна човек, не интересује га.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, али тада смо упућени управо на Кошарама и задржани у Дечанима 2 сата, после тога је дошло до трагедије, тако да. Да ли смо ми били икад упућени у Дашиновац на окружењу Рамуша Харадинаја?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не знам.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ни то не знате. То ће морати да зна други.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ако је могуће питања што се тиче употребе.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете, оптужени пита једино ја могу да му забраним, а Ви морате да му одговарате.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам, стварно се извињавам, не мислим њега да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте, неће њему ништа да буде.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Него само да га упутим у неким стварима јер овде се покушава да се прогласи паравојном формацијом што нећу дозволити јер ми је испод части да будем паравојна формација. Ако треба да ме осудите осудите ме, све што буде стојим. Из ове коже ја немам куд, али неће ме јајаре проглашавати паравојном формацијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајде питајте, сад чим почнете тако да причате одосте у неке речи и.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Пред капитулацију смо десет дана били у окружењу Харадинаја и под командом господина Балтића, тадашњег команданта Војне полиције Треће армије, ако се не варам, или заменик команданта, тако је било нешто. Мајор је, човек је жив, члан је рвачког клуба „Партизан“ овде у Београду, који је командовао том акцијом, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове мајор, нисам чула, извините.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Балтић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Балтић. Он је тада био мајор по чину а ми смо били под командом тих десетак дана, његовом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Балтића?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, то је, ако је био безбедњак ја њега не знам, није моја.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тако да не стоји, не стоји оно да смо ми били само у територији Пећи, него смо били и шире. Немам с чиме да се дичим јер територију смо изгубили, изгубили смо све, достојанство, морал, нацију, све смо изгубили захваљујући проданим душама, за лични интерес и материјалне користи. Нек се установи, нек се вештачење достави да се види да ли сам ја силовао, да ли сам ја пљачкао, моје имовинско стање нек се види одакле ми је, куд ми је, шта ми је, како ми је, а ја сам спреман господо ако ми докажете да сам пљачкао, да сам силовао, моје ратно искуство од '91., нисам хтио да говорим, овде се хвале поједини да су били овамо и онамо, ја сам '91., био на хрватском ратишту, ја имам хрватско искуство ратишта, од старих Јанковаца, Мирковаца, Окучана па до Бенковца, у животу никад нисам подиго пушку према нејачи, једина мрља моја у мојој проклетој ратној каријери је Ћушка. Захваљујући психопатама

Зорану Рашковићу који је доказани психопата и патолошки убица. Човек којег смо звали „Рамбо кес“. Знате шта значи „Рамбо кес“?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да питамо, да ли Ви знате тог Зорана Рашковића о ком прича овде оптужени?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ако видим лик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако видите лик?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И још нешто господо, Небојша Минић је био толико година у затвору да је он слабо познавао град, није он могао да зна тачно где је кућа Кељмендија, богаташа, Исе Баљаја и осталих. Неко је морао да га наводи на те куће. Неко се возикао „бемвејцима“ овде по Београду, правио куће од 500 квадрата, шетао се по приморју док сам ја молио и кумио у бараци која је ових дана кров пао, и живи од 8 и по хиљада динара. Е па људи ако треба да ме казните казните ме, не бојим се ја затвора, бојим се ја само нељудске и неморалне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви најавили да ћете касније да допуните одбрану, то оставите за касније, да питамо сада.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Најавио сам се. Не, не, само сам хтео нешто друго госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада да питамо сведока, а оно касније кад будемо удаљили сведока Ви држите своју одбрану.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тражим само. Госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да позовете Топлицу Миладиновића овде за овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад будемо завршили са сведоцима.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И да каже чији сам ја војник био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам да ли знате Поповић Срећка, да ли га Ви знате одатле? Знате. Да ли знате да је он био пре него што је дошао, да је он припадник 177-ог и да је пре тога био у „Муњама“?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате да је био у „Муњама“.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је дошло до тога да неки људи буду у „Муњама“ и онда кад почне бомбардовање дођу у 177-и?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: На основу тога што им укину ратни распоред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укинут им ратни распоред.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, на основу чега?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја ћу Вам рећи зашто, он не зна господин, само ја ћу Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да чујете.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Зато, деветоро нас у Посебној јединици МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: „Муње“.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: СУП-а Пећког, округа Пећког, у ствари ми нисмо били обични интервентни вод или јединица него смо били на територији читавог Косова и Метохије. Такорећи смо се рачунали као специјална јединица и није Витомир Шалипур звани „Муња“ био командант, први командант те јединице је био покојни Срђан Перовић који је погинуо у Љођи, други његов заменик који је погинуо у Стреоцу Драган Ђурић звани „Гром“, а Шалипур је био командир Петог вода. Тако да кад је Срђан Перовић погинуо ми смо били без команде двадесетак дана, после тога је академац, момак који је дошао директно из Академије, значи само што је, из школе дошао Ненад Стојковић, који је сада у СУП-у Пећком, некадашњој Жандармерији кад је Радосављевић смењен и он је по наредби враћен у матичну службу СУП-а пећког, постоји момак, доведите га овде и знаће се ко је и шта је. Тако да не стоји да је Шалипур био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисмо питали за Шалипура ја питам само, то сте питали, значи почели смо како то да цео део јединице „Муња“ до дођу у 177-и, сви заједно.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Госпођо, доћи ћемо верујте ми до свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде сада.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Кад смо се вратили са Бајгоре, негде крајем октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ау, немојте, значи идемо, значи тад сте још „Муње“, али пазите, тад сте још „Муње“.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама причајте ово како Ви у 177, а не кад сте у „Муњама“.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ево како се расформирао „Муње“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али много сте отишли.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Не, не, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У октобар '98.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Тражили сте како се расформирале „Муње“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је у децембру.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: По наредби Министарства унутрашњих послова тадашњег Обрада Стевановића или Ђорђевића или некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месецу?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповићу у ком месецу, у октобру?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мислим да је октобар био кад се донела та наредба да не могу цивили да буду у саставу МУП-а, а нас деветоро је било у саставу МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и ко још?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја, господин Николић, господин Момић и Кастратовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је четири.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А господин Минић је био само у једној акцији и после тога је померен јер није био оно што се очекивало од њега. Касније кад је донета та наредба да се, понуђено ми је, Милета Новаковић генерал је лично мени понудио да се активирам, ја сам реко господине ја радим у Пивари и да имам три пута већу плату него ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Мени не треба то, мене интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо до 177-ог.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ево сад стижемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приближавамо се.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Стижемо и до тога госпођо, будите сигурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Марко Вулевић, отац Спасоје Вулевић који сад дрма Србијом тада је био саветник Боривоја Влаховића и још неких људи, су на своју руку јер смо превише били јаки, превише смо јада дали Ућкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо на 177.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Наређење по кратком поступку је било да нас расформирају, да нас смаку, и онда су четворо или петоро активирало се од тих деветоро, а ми остали смо који нисмо хтели да се активирамо морали да напустимо. Ја сам остао до негде десетог, или петнаестог јануара '99.године, то може да потврди Ђорђевић, садашњи начелник СУП-а Пећког у Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо до сада 177-ог.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ево сад, средином, негде око 20.марта седели су момци у „Долчевиту“ кафићу господина Лазовића, тадашњег финансијског полицајца, у његовом кафићу седели су момци и ја сам наишо и питали су ме „Ћале ми смо приступили војсци, хоћеш ли ти“, реко „немојте мене, реко више године, а једно, друго“, „ајде молим Вас, имаш искуство, имаш овамо, имаш оно, ајде молим те“, то је било у „Долчевиту“, заштићени сведок тврди у „Стари мост“ што је нетачно, тотално нетачно, лажовине, бљувотине и остало. Тада 24. смо задужили код школе наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли био овај човек тамо, овај сведок?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Стварно не могу да знам да ли је он био тамо или, јер ја би му реко, ја немам длаке на језику јер ми је дошло до овде све,

кров на мојој бараки је пуко, а ја не могу да им помогнем, али господина стварно нисам видео да могу да тврдим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али био је Алексић и био је један заставник или тако нешто који је делио наоружање. Тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте рекли, онај који седи тамо, Алексић и ко још?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Радосављевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радосављевић.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је то тако, али нисам сигуран, значи човека као, не могу да тврдим да је био тамо, јер нисам га видео а иначе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вас је све ставио, значи то је то, у тај један Прва чета, Први вод?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја нисам био у чети, ја сам био у воду такозваном интервентном воду или војне полиције на нивоу 177.бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вас је у то ставио, ко Вас је ту распоредио?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Распоредили су нас официри који су нас, дали нам распоред где да се јавимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Јавите се у 177.-и, ми смо се јавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко Вам је то рекао да се јавите у 177?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ту где смо се задуживали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је тај?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То су ти људи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радисављевић и Алексић.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Радосављевић и Алексић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су вам рекли да се јавите у 177-и?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Да се јавимо у 177-ој и ја господо сам био колико ја знам у регуларној јединици Југословенске војске, Србије и Црне Горе, како год хоћете, не стидим се ама баш ничега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли имате још нешто да питате Ивичић Милана?

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Господина Ивичића само имам да питам како је са здрављем и како му је породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: И ништа више.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Секираш се.

ОПТ.СРЕЋКО ПОПОВИЋ: То је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли још неко од оптужених има питања. Чекајте да се врати. Ајдете и Кастратовић. Тужоче немојте разговарати са оптуженима, тужиоче. Сведок, хоћете да седнете.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сачекамо још питање, два па да направимо паузу ако има још.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ако седнем успаваћу се, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте овде да спавате. И да видимо, Ваљево, Кнић. Господине Петронијевићу Јовић Светозар из Ваљева и Радосављевић Радисав из Кнића је ли тако, то није, значи нико није из Београда.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Колико ја знам нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ћемо морати данас да завршимо је ли? Добро. Изволите. Ви ћете а не Мишић. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Везано за задуживање наоружања, да ли је прављен Алексић и Радосављевић ако сам добро чуо, заставник, да ли је прављен неки списак лица која су то задужила и шта су задужили?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли можете да нам кажете где се тај списак држао, у неком досијеу, арихивирао, где се евентуално сада налази, ако се налази негде?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Требало би да се налази у архиви Војног одсека Пећ, 177.одреда.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Где се налази та архива сада? Пошто је измештена је ли тако из Пећи, где су измештене те архиве 177. одреда?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја знам до Крушевца, после Крушевца даље не знам, јер сам ја отишао исто у прекоманду.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, а реците нам то полазно место у Крушевцу, где би ми када би сада покушали да тражимо то, где би могли прво да се обратимо, коме би требали да се обратимо?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па претпостављам да би требало да се обратите команди регионалног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то чујем да Петронијевић галами нешто.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Команди регионалног центра Ниш. И још једно питање. Да ли је постојао платни списак за 177.одред?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Где се, ко је био задужен за тај платни списак и за исплате плата војницима и официрима и да се не понављам, треће питање везано са овим где се сада налази тај платни списак и да ли се чува, пошто није у списима предмета?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: За 177.одред?

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Платни списак за 177.одред је запаљен.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли можете нешто више о томе да нам кажете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Могу. Кад се војска и полиција повукла ја сам остао у Пећи, благајник који је дужио те спискове Аговић Есагија, цивилно лице у војсци, донело је спискове у „Пивница“ ресторан, кад сам изашо напоље видео сам две крупније од мене, у маскирној униформи, већ су Учке почеле да улазе унутра, претпостављао сам да нико неће од нас преживети и наредио сам да се запали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте наредили?

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То је све, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите да допуни Мишић Синиша.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Кажеш списак је изгорео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад је рекао да је изгорео.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Да. Добро, ти можеш ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле тужиоче, немојте тако уопште да се обраћате оптуженима, неформално иначе то тужилачко понашање, не знам, то је вероватно манир.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Да ли можеш да нам кажеш на који начин смо добијали плате после, кад је стао рат, у Крушевцу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: На основу спискова који су направљени у Крушевцу.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: А ко је направио тај списак, где су ти спискови?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То треба да се пита онај ко води позадину и води благајну, ја нисам тај.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Па добро, али ко је то, Ви сте упућени, Ви сте начелник били?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Начелник сам, али не за позадинске делове.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Па добро, а ко је био задужен, једноставно ко је задужен за то?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Новаковић потпуковник Новица и Аговић Есадија, они би могли да одговоре на то питање како су направљени наредни спискови.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Добро, да ли се сећаш мене добро?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Јесам ли био припадник 177.одреда?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ.СИНИША МИШИЋ: Хвала, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада Кастратовић.

ОПТ.СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ: Добар дан поштовани суде, добар дан господине Ивичићу. Ја бих имао питање, два, не да ли ме зна или не зна, мени је то и неважно. Да ли је била мобилизација јануара или фебруара '99?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не могу да одговорим на питање кад је била мобилизација 177.одреда из разлога.

ОПТ.СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ: Не питам само за 177.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да чујемо, чекајте одговор.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Из разлога што од марта '98.године ми смо сваки дан имали за по неку јединицу вршење мобилизације и у току рата је настављена да се спроводи мобилизација. Значи како да објасним да није то једна јединица, није то 177.одред, то је 14 хиљада људи је мобилисано повремено. Данас 50, сутра 30, прекосутра 130.

ОПТ.СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ: Какве би последице биле када се не би одазвао позиву резервног, у резерви када се не би одазвао?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Војни обвезник који се не одазове позиву на.

ОПТ.СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ: Државе.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: На мобилизацију на задњем листу тог позива пише све које последице ће сносит а то се односи на законске, да ли је привођење војног обвезника, да ли треба војни, кажњавање да ли треба, судски поступак, шта треба, да ли има оправдање за то, да ли је поднео захтев за одлагање и све оно што иде по закону, ја нисам правник да то знам да одговорим.

ОПТ.СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ: Хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сокић, изволите. Колико још има питања, да ли да направимо паузу и сведок се уморио, два сата је већ. Хоћете паузу да направимо. Само Ви Сокићу имате и Палибрк. И Палибрк и Обрадовић, ајде да направимо паузу.

За овим суд одређује паузу ради одмора у трајању од 15 минута,

Значи видимо се сад је 11.33, у 11.50.

Настављено након паузе ради одмора па су у међувремену напустили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове колега. Шћепановић, кога мења ко? Борковић, Борковић мења добро. И нико други није напустио, добро. Пре него што почнемо. Ви ћете да одете тек, исто Борковић. Е сада да се договоримо, нећемо стићи у 14.15 најкасније морамо да завршимо, а сведок Јовић Светозар који долази из Ваљева, он је у пензији и он не мора да буде данас, може дакле да буде и наредни пут. Њему је јако тешко како он каже, ту информацију имам из Службе за помоћ и подршку да дође поново сутра када ми настављамо, неће да остане у Београду, али тешко му је да дође сутра јер он путује пет сати неким Бео возом, па ако би се сложили господин Петронијевић, Миладиновић, не. Сведок следећи Радисављевић он је данас добио слободан дан и он сутра ради и он мора данас да буде готов, а да Јовића позове за, дакле тек за март. Може, добро.

Позовите Јовића да га тако обавестимо, да му тако саопшtimo позив и овога Ивичића да наставимо. Сутра Стојковић Ненад. Само он. Њега је предложио ко? Јовић Светозар?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо Вас само да Вам саопшtimo да данас нећемо стићи. Морамо да завршимо суђење у 2 и 15 и да Вас замолим да дођете у марту.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок Јовић Светозар приступа у судницу па му се саопштава да данас неће стићи да буде саслушан због ограниченог времена за одржавање рочишта за главни претрес и да је неопходно да дође на претрес 27.марта у 09.30 у исту ову судницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово Вам је уместо позива, позив нећете добијати, 27.марта у 09.30.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове тражите за данашњи долазак?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Вам трошкови?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: Па 200 динара је Бео воз Ваљево-Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Вам је 400 је ли тако?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: 400 у оба правца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 400 и трошкове исхране?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро.

Сведок трошкове тражи на име данашњег доласка у износу од 400 динара колико је возна карта за Бео воз од Ваљева до Београда и натраг па му суд досуђује 400 динара, што ће му се исплатити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надам се да имамо толико на руке, и онда се видимо дакле 27.марта.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЈОВИЋ: У реду, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Јесте ли се одморили господине Ивичићу. Да наставимо са питањима, Сокић Абдулах је имао нешто да Вас пита.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Добар дан. Ја ћу само два питања кратко. Да ли се сећаш да ли постоји списак добровољаца који су дошли у Пећ? Дали постоји тај списак где смо ми пријављени?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Списак добровољаца има.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Е то бих молио да се достави суду.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Али за то исто знам као што знам и за списак онај мало пре што смо помињали.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Из Новог Сада списак, ми смо дошли из Новог Сада добровољци за Пећ.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Знам, али не знам где се налази, претпостављам да је у архиви.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Још једно питање кад је било ту реч о тим платама, дневницама, ја сам једини случај који сам се прекрстио на Косову па би могли доћи до тих података, ја сам се прекрстио у цркви Партеш, то је тамо код Жегре, Гњилане, шта ја знам, не знам како се зове село, а кад сам долазио за дневнице у Крушевац поставило се питање, пошто сам имао само ту крштеницу, имао сам крштеницу из цркве и имао сам пасош издат у СУП Нови Сад. Да ли се сећаш тога? То је био једини случај што се прекрстио на Косову.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам чуо за тај случај а нисам био присутан, а чуо сам за то.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Обрадовић, да ли сте Ви имали неко питање?

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: Добар дан. Само сам господина хтео да питам да ли ме познаје и да ли сам припадник 177. одреда можда био и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овог оптуженог?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Познат ми је човек и знам да га знам, али ово питање да ли је био припадник то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Презиме његово.

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: Обрадовић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам ја пре него што је изашао.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Могу да кажем да мислим да је био припадник.

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: И хтео бих да Вас питам да ли знате господине, мислим да је био Миличко Јанковић да је био командант тенковске јединице у Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Знам.

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: Да ли је то тачно?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да је био командант тенковске јединице?

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: Да, у Пећи.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Командант оклопног батаљона Миличко Јанковић да.

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: Да ли знате да ли је господин Миличко био стациониран кад је било у време кад је била измештена касарна да је био стациониран на путу Пећ-Гораждевац с десне стране у једном стоваришту, мислим да је било албанско, ту је био стациониран један део војног одсека за примање војних обвезника.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Активни састав, то је значи 125. бригада имала је своје места као што је имао 177. одред, место локације пријема војних обвезника, тако је имао и тај оклопни батаљон и пешадијски батаљон и она 58. лака бригада, тако да њихово место локације где су се налазили ја то не могу да знам јер то је активан састав, али имали смо своје.

ОПТ. ЗОРАН ОБРАДОВИЋ: Добро, само сам то хтео. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да искористим прилику кад је био Обрадовић, да ли је била нека болница тамо, рекли сте да је било много војске и тако даље, на пролазу у Пећи?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Болница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, мислим где су ишли војници.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Војници ако добро разумем питање, болница, значи имала је болница у самом граду Пећи, имала је војна амбуланта која је измештена у околини тамо гимназије, значи која је била баш за војнике, исто као што има стационар војни да је било и то. Имала је она плућне болести она, за плућне болести она је имала и хирургија је нормално радила, значи комплекс Пећи је једино био у томе реону који је био приморан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се евидентирало код вас у том месту за мобилизацију када неко оде на рецимо на неко боловање из неких разлога или на операцију да ли сте Ви то евидентирали, ко је то требао да евидентира?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Овако, свако одсуство прво претпостављени старешина треба да евидентира и да води листу о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како је било тад у то време, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па у то време ваљда су водили сви редовне листе, јер ја то нисам имао увид у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То питам, Ви нисте имали увид у томе?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не, немам право да контролишем, није то моје ко је на послу а ко није, значи да ли је део људства ангажован, да ли је 8 сати ангажован, 8 сати одмора, 8 сати отишао кући да се окупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у случају 177. да ли то води Топлица или командир чете или командир вода?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Сваки командир, значи командир самосталног одељења, командир вода, командирима чета, командири чета обједињују и дају референту општих послова, тј. Топлици који даје

референту општих послова који прави обједињену листу и носи то да прави списак за исплату дневница, списак за све што је требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је неко ишао на операцију или одсуствовао из неких других разлога па је то било недељу дана, или 10 дана или 2 недеље, да ли се то исплаћивало у неком мањем износу можда плаћало?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Свако ко је значи рањен, ово је моје мишљење, значи мислим да је тако требало да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, како је било, а како треба?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Како је било, било је тако да сваки ко је био рањен или повређен, значи повређен или рањен он до завршетка боловања и опште неспособности за војну комисију он је војни обвезник и њему се све исплаћује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви водили неки ратни дневник, Ви нешто да ли сте куцали?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још имао, Палибрк? Не. Николић?

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Да ли Ви мене познајете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Како се ја зovem?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Име и презиме се не сећам, а чини ми се „Шумадија“.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Је ли имало у тој војној евиденцији тамо где су вођени спискови за резервисте?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: За резервисте који су са статусом добровољци требало је да буде тад.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Ја сам био стално пријављен у Пећи, тако да је мене обавезивано да будем у резервном саставу.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Значи, знате, је ли?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Да ли знате да сам био у „Муњама“, у ПП?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Из прича знам.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Да ли сте чули, какве сте приче чули о мени, лоше, добре?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па појединачно не, али сам чуо за „Муње“, значи као јединицу да су способни, какви су, шта су радили да су били у саставу МУП исто што сам и малопре рекао, а појединачно за сваког од вас најбоље што сам чуо то је Шалипур, значи за њега, а сад раније као што је поменуо малопре Перовић Срђан што је погинуо знам како и све то то је мој школски друг на војној академији.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Што је ухваћен жив?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Шабан Шаља што га ухватио.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: И још једно питање, хтео сам да Вас питам ако неко није припадник 177. бригаде и ако се не води у евиденцији да ли је могуће да он диже дневнице, да дође да дигне дневнице?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: 177. бригада нема, 177. војно територијални одред.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Из тог 177. војно територијалног одреда требало би да су сви добијали дневнице који су били.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Значи, ми смо тамо били сви прокњижени, је ли тако?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Е, само да Вас питам још једну ствар. Кад смо задуживали оружје, то је било преко пута касарне једна школа, је ли тако и тамо је био један брка, ја мислим да је био, ја мислим да је био заставник по чину, не сећам се, било је још неких официра, нормално морао сам да дам војну књижицу, тамо је уписан, ударен је печат, све. Да ли постоји то негде још то бих хтео да ми одговорите?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Војне књижице које војни обвезници нису дошли да их узму.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Јер мени је остала војна књижица.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Које нису дошли да их узму претпостављам да је део донешен и не могу да гарантујем да је све донешено.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Да ли се Ви сећате, нормално ми смо задужили оружје и униформу, све смо задужили да ли Вам је то познато?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па јесте.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Толико од мене ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова школа што пита оптужени Николић где су задужили оружје, да ли је то та школа у Бреженику?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред касарне?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљена од касарне?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па по мојој процени око километар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око километар?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

КОНСТАТУЈЕ СЕ да када председник већа пита сведока колико је удаљена школа у Бреженику од касарне, оптужени Поповић из дела у коме се налазе оптужени довикује „око 500-600 метара“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Ја се извињавам, имао бих још једно питање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: И само још једно питање, пошто је један, ту је био једна, како да кажем Зоран Рашковић је рекао једну ствар, а ја ћу сад Вас да питам кад смо раздуживали наоружање, оружје је нормално у сандуку, било је конзервирано, значи било је више сандука ту, е сад ту је била и муниција вероватно и све да ли је то тачно или није?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Не, не, у тој школи ту, јер ту смо задужили и оружје и муницију и све?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не разумете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви разумели па кажете не?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја сам разумео да је у сандуку било муниције и наоружање заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то питао.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Да ли је то било у тој школи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је питао је ли то било у тој школи оружје и муниција. Где је то било, у школи је било? Је ли било конзервирано то оружје?

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Пошто смо чистили нафтом напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је било чишћено? Како је давано оружје?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То ће Радосављевић да вам одговори, ја да сам гледао наоружање да ли је конзервирано нисам.

ОПТ. МИЛОЈКО НИКОЛИЋ: Толико од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кад сте чули за ову јединицу „Муње“ и тако даље, да ли сте чули током рата за неку другу јединицу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: За другу јединицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, која је исто тако била чувена и позната.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја за „Муње“ сам сазнао тек кад сам упознао тог Шалипура, ја сам мислио да је то исто радио назив „Муње“, за то кад сам упознао тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам за „Муње“ када кажете да сте чули како је то јединица позната по храбрости и тако даље, да ли сте током рата чули за неку јединицу другу?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја вам кажем ја не разумем шта пита. Биле су многе јединице са разним називима, али преко радио уређаја, а јединица „Јастреб“ онда су сви били „Јастребови“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ивичићу, питам Вас да ли сте чули, да ли се причало по граду за неку јединицу? Ја Вас питам за јединицу којом је командовао Небојша Минић?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ја као јединицу то не познајем, као везу познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као везу познајете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Да, а као јединицу не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каква је била веза за Небојшу Минића?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Па једно време су имали везу „Шакали“ једно време, то је било крајем маја, можда средином маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И које јачине је та јединица, формацијски шта је то?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Није то јачина јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То је био вод, чета, у саставу 177. одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа ја немам више да Вас питам. Имате ли Ви још нешто да кажете? Чекајте да видим Петронијевић, изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако дозволите судија, знам да сте ненамерно али имам утисак да сведок није чуо задњу реч коју сте изговорили за јединицу па сте на крају додали Небојше Минића. Значи, питање је да ли он зна да је Небојша Минић имао неку своју јединицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је да није.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јер би било много јасније питање од онога, јер бојим се да ће у транскрипту испасти да сте га питали име јединице Небојше Минића, тако је испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нећу то ни да га питам. Разумели смо да је Небојша Минић, сте рекли да је користио шифру или да није користио шифру и да знате да је то његова шифра?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Он је преко средстава везе, ја то једно време је, можда крајем маја месеца, били су 177. одред су били као „Шакали“, а не Минић, него одред, а то се сваких 7 дана мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а тај Минић шта је он био, је ли био неки командант, командир нечега?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Тај Минић није могао, он је упућен у одред као војник, није имао никакав чин ни водника, ни официра нити било чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете? Не. Да ли има још неко нешто да пита? Изволите.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Рекао је да је био измештени из касарне и да су били тамо испод од бензинске пумпе, каже према пијаци. Да ли би можда могао да нам мало поблже опише то место где су били размештени и да ли је ту била размештена и опрема или само људство, односно документација?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ово питање где је размештен, значи односи се на размештај војног одсека команде, Војног одсека Пећ где је био Душко Антић, Јовић и ја, то је била цела улица од почетка улице па наредних можда 120 метара с десне и са леве стране где је била размештена та команда, размештено одељење за војну обавезу које је имало десетак људи што цивилних лица, што војних лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту је била команда војног одсека.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Команда је посебно, посебно је одељење за војну обавезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово што Вас пита пуномоћник?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: То је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то?

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Даље сам хтео да питам према којој пијаци, јер у Пећи вероватно знате да има више пијаца, односно две пијаце?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: У центру града је бензинска пумпа у центру града и ако станете испред бензинске пумпе пређете улицу са леве стране тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пијаца која је у центру града.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Значи, која је пијаца, јер тамо је она млечна пијаца, је ли то тамо?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Та улица рекао сам да излази на пијацу и где су јаја и млечна и сва та.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: То је та млечна значи пијаца? Добро хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И господин Ђорђевић, изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја судија немам питања, али имам примедбу и предлог наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чекајте само ако нема питања за сведока, мора човек да путује?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Поводом овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поводом чега?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сматрам да питање које је упутио господин Мустафа Радонићи није овлашћено лице у поступку и одговори и питања молим да се бришу из транскрипта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И какве то везе има са сведоком?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Па сведок је одговарао на та питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Моја примедба је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате још нешто да кажете?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико износе трошкови за данашњи долазак овде у суд? Како сте дошли?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом? Колико вам је карта?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: 1.200.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде 1.250 динара, значи то Вам је 2.500 динара. Колико су Вам трошкови остали које сте имали овде поводом боравка?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Тражите само за трошкове аутобуса?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и како сте дошли до суда?

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Од аутобуске станице до овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи на име доласка на претрес 2.500 динара, колико износи превоз од Лесковца до Београда повратна карта. Остале трошкове не тражи.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да му се на терет буџетских средстава суда и уколико је могуће на руке исплати 2.500 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имамо исплатићемо Вам одмах овде на руке. Сада можете да идете.

СВЕДОК МИЛАН ИВИЧИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ми ћемо да позовемо Радисављевић Радисава, не Радосављевић Радисава. Шта да и Ви сте се најавили да идете у 15 до један. Добро. И ко ће Вас Петронијевић, све Петронијевић, сем Радивојевића. Ко ће Радивојевића, он је незаменљив? Добро. Значи, овако.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да у паузи напуштају судницу Бобот, Ђорђевић, Палибрк које све мења Петронијевић Горан, а Ђорђевића мења Борковић.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Радосављевић Радисав, је ли тако?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узећемо прво Ваше личне податке, да сачекамо само адвокати неки једним делом напуштају претрес. Реците ми име Вашег оца и годину рођења?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Отац Милан, рођен сам 18.10.1968. године, село Кијево, општина Клина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште, Кнић?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Сад сам моментално у Книћу код Крагујевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше занимање?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Припадник сам војске Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радите у војсци?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете овде оптужене Топлицу Миладиновића знате и остале оптужене Момић, Поповић Срећко, Кастратовић, Обрадовић, окрећете се кад их видите познајете их све?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Познајемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Углавном све.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Из виђења, Топлица ми је био командант одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Топлицу познаје, а остале када се окрене и види их. Да ли сте у сродству или у завади?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади, опоменут, упозорен након што је положио заклетву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја сада издиктирала упозорење које ћу Вам рећи. Позвани сте овде као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То сте разумели?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте наглас текст заклетве.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од оног што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вас је предложила одбрана оптуженог Топлице Миладиновића. Ви ћете нам укратко основно рећи шта сте радили, где сте били током бомбардовања, да ли знате Топлицу, које је Ваше задужење било и да ли знате нешто о ономе, судимо за догађај у селу

Ћушка 14. маја, да ли знате нешто о томе? Онда ће Вас испитати бранилац и оптужени.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Радио сам као руковалац у 177. одреду задњих 10 година од 1992, 1993. године до рата. Био сам руковалац главни, дужио сам наоружање и војну опрему и остала средства те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знате Топлицу?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Топлица био ми је командант одреда, а о Ћушки не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да кажете?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, испитује Вас сада оптужени Топлица Миладиновић и његов бранилац. Изволите господине Петронијевићу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем судија. Господине Радосављевићу, од кад је Вама Топлица Миладиновић био командант одреда?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Био ми је, ја мислим од фебруара месеца 1999. године пред рат.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Непосредно пред почетак?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, пред почетак бомбардовања.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И до када Вам је био командир одреда?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Био ми је, ја сам отишао у прекоманду 2002. године до тад док је та јединица угашена материјално.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми били сте руковалац, можете ли да објасните суду и нама шта то значи руковалац наоружањем и опремом?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Дужио сам комплетно наоружање војног одреда муницију, опрему, итендантска средства, инжињеријска средства и то је то.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли то значи комплетно материјално-техничко задужење једне јединице?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ви сте били тај руковалац?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ја сам био руковалац.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта сте били по чину тада?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Био сам водник, резервни водник.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Резервни водник?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: А цивилно лице.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А цивилно лице?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли се сећате првих дана непосредно пред рат и првих дана рата?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па сећам се.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Где је седиште Ваше било претходно, где сте Ви радили пре рата?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Пре рата били смо у касарни у гарнизону.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли то била посебна нека зграда или како?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Била је зграда војничког клуба, ту нам је била канцеларија, а магацине имали смо на Белом Пољу, истурено 2 километра од касарне.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Магацини?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да РР где се чува та техника и о стало.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта се догађало првих дана рата, да ли је било неког исељавања касарне, није, како на који начин, оружја, да ли је то остало на месту где је било пре тога или није, како, да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: По наређењу, средства су изашла из магацина, товарили смо камионе, било нам је зборно место школа „Душана Мугоша“ и ту смо били.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли то значи да је материјално-техничка средства 177. војно територијалног одреда пребачено у школу?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Колико је то далеко од касарне?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па то је можда 500-600 метара од касарне.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И ви сте били задужени за то:

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, да, чували смо ту технику.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је неко друго лице сем Вас могло да располаже материјално-техничким средствима а да Ви немате о томе евиденцију?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да он врши задужење, даје им гардеробу и тако даље?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је по Вашем сазнању нека јединица или мања, већа 25, дакле други дан бомбардовања била у касарни и да ли је било материјално-техничких средстава у касарни?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам за то, ја сам отишао други дан, 25. смо отишли на зборно место, не знам ко је остао, а наша средства су изашла из магацина. Било је наређење да се изнесу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми, шта сте имали од средстава веза?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Од средстава веза имали смо „руповке“.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: „Руповке“.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, „руповке 2“ и „Р20“, десетак уређаја смо ја мислим имали.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Овде су неки сведоци помињали неке ручне мотороле или ручне радио станице.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Нисам ја дужио ниједну моторолу, нисам имао мотороле никад, по дуговању нисам имао, имао сам само средства везе.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми на који начин долази након мобилизације коју је претходни сведок нама овде објаснио, како долази до задужења наоружањем, опремом и тако даље и шта све спада у то лично задужење једног резерviste?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Имали смо спискове и реверсе. Сваки је дошао, потписао је, пише му име и презиме, број наоружања, број личне карте, адреса и он потписује својим ручним потписом да је примио наоружање и реверс смо исто радили.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи, то је морао сваки припадник?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, да сваки је морао да потпише, имали су спискове комплетне сви.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како су се правили ти реверси у колико примерака?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Некад смо радили у два примерка, а за време рата у једном примерку, морао је да се заврши посао и тако.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И код кога је тај примерак стајао?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Био је уз картотеку и спискове, јер то сам оставио кад сам отишао у прекоманду, предао сам потпуковнику Новаковићу у архиву све.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И то би требало да буде у архиви?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете ли технички да нам објасните како изгледа задужење? Значи, ко је тај војник, одакле он долази, ко њега упућује код вас, шта му Ви све то дајете, шта то спада у лично наоружање, опрему, материјално-техничка средства којима се дужи?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Он дође, јавља се на мобилизацију у двориште и командир његове јединице упућује га код руковаоца где сам ја и имам ја списак задужења, упишем га у списак, има тамо у списак којој јединици по редоследу, имали смо 9 јединица и тачно се знало ко је у којој јединици и он дође. Ја знам да ли је у командом воду, да ли је у пионирском воду и у чети, имали смо три чете, имали смо спискове и одмах упишемо име, презиме и остало све.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ви сте били задужени само за 177. војно технички одред, је ли тако?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Имали сте неколико самосталних водова?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Било је.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сећате се који су?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да. Имао је пионирски вод, имао је вод, позадински вод, противоклопни вод.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Без „Т“ вода?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, без „Т“ вода.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта то значи скраћено?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па имао је топове, бестрзајце.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А шта је МБ вод?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Минобацачки вод.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро. Да ли је командант одреда Миладиновић Топлица почетком рата или у било које време могао да располаже материјално-техничким средствима без Вас, без Вашег знања, без Ваше сагласности?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Или на било који други начин?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Увек смо били у контакту, увек се ишло свако јутро на реферисање, дао ми је упутства шта треба да радим, шта да издам које јединице су све, без његовог наређења ништа нисам издавао.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је он могао неку опрему да изда без Вас?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није могао, јер ја сам то дужио, то је било, после спакујем све у возила, није.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ми овде имамо једну ситуацију коју сведок описује на следећи начин да је 25, дакле други дан бомбардовања на КПС касарне из касарне наводно Миладиновић Топлица изнео један сандук у коме се налазило 20 калашњикова и предао Небојши Минићу, званом „Мртви“ о њему?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли Ви знате за такву ситуацију?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: По мом сазнању из моје јединице то наоружање никад није изишло тако, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли Ви знате како се формацијски чува, складишти опрема и тако даље, наоружање?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, био сам руковалац 10 година, свака је шифра била стокирана у јединици, у магацину одвојена за свако одељење, чету и то је.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: АК 74 какво је то наоружање?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Молим?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: АК 74 која је то врста оружја?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли знате шта је аутоматска пушка?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: А да, аутоматска пушка.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Тако је.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Знам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: АП ознака?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Пушкомитраљези, митраљези, да, да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У народу је познатији као „калашњиков“ или аутоматска пушка?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Аутоматска пушка је код нас.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли Вам је познато како се чува, у ком броју комада како се складишти, у којој врсти опреме и тако даље?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Сложено је у сандуку 10 комада аутоматских пушака, има оквири, торбице, има 10 ножева, прибор за чишћење, то је тај комплет.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Комплет и колики је тај сандук?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Спремник 10 комада.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А колике је величине можете ли да нам опишете?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па сандук је негде метар, можда метар и двадесет са шездесет, седамдесет центима.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И ту је сложено 10 комплета?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, 10 аутоматских пушака.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како се зове тај комплет, пушка са РАП-ом, са ножем и са свим осталим?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: То је пушка комплетна.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли то борбени комплет или нешто друго?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Борбени комплет.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро. Да ли је могуће да постоје сандуци од 20 калашњикова?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ја то први пут чујем, никада нисам чуо.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми када се ради о другој врсти борбене опреме, односно оружја, ручне бомбе или ручне гранате знате ли шта су?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, знам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Каквих, какве су постојале, какве сте дужили?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Дужили смо има у сандуку 30 бомби.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Какав је тај сандук?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Зелени сандук.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како су паковане те бомбе, јесу паковане или су само сложене?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Имали М 75 оне су упаковане имају оригинално паковање, кошуљица има нека и унутра је бомба и затворена је.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Од чега је та кошуљица, од пластике, коже, дрвета?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па то је пластике, пластике и у дрвени сандук је спаковано 30 комада.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Има ли ту још неке амбалаже, неких, попутне тога?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па нема, тај је сандук блумбиран.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Струготине нечега и тако даље?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Нема, нема.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Он је блумбиран?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, да, све су сандуци били блумбирани у једници.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли могао неко без Вас да издаје те сандуке са бомбама било коме?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не, није.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Друга опрема, дакле одећа?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Одећа?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Имали смо маскирну униформу, имали смо ову опрему М 77, ту опрему, другу опрему ми нисмо имали.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Почетком рата када је долазило до мобилизације и до задуживања војних обвезника, говоримо само о овим припадницима 177. одреда, на који начин је вршено задуживање са одећом и обућом?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па већином је та јединца и пре рата можда две, три године била комплетно обучена, већином су имали опрему кући задужену.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сем наоружања?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, сем наоружања.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, а када кажете да је свако наоружање имало свој број, да ли је било неког оружја без броја?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је могло да се деси да неко узме било чију пушку?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није могло, није могло. Не, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи свако је био задужен са одређеном пушком која је имала идентификацију?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, број и књижица и број све је имало у сваком сандуку, списак наоружања је постојао.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Приликом задужења где су те књижице остајале?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: У сандуку.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У сандуку?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Када би се вршило раздуживање, какав је поступак?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па имали смо, на сваки сандук постојала је шифра из које је јединице и знали смо тачно списак наоружања где се шта налази.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли је постојала могућност да у вашу јединицу, када кажем јединицу 177. војно територијални одред, уђе нека количина наоружања са стране да не потиче из вашег и тако даље?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не. Не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли познајете Небојшу Минића званог Мртви?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Знам га из виђења.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Знате ли ко је био?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па знам, упознао сам га када је рат почео.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли он био припадник одреда?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: После је дошао.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дошао је у одред?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли он био официр или обичан војник?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Обичан војник.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија немам за сада питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Сада је део поступка када Вас унакрсно испитује тужилац. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, под условом да ме не прекидате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако, пазите када се тужилаштво тако понаша према председнику већа генерално тужилаштво за ратне злочине, онда изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам само једно питање. Где сте држали оружје и материјално техничка средства пре рата, значи пре почетка бомбардовања?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Пре бомбардовања у магацину?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: У Бело Поље. Имали смо магацине где смо чували наоружање и опрему комплетну у магацину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је почело бомбардовање?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Када је почео бомбардовање све смо спаковали у камионе и испустили смо где смо били стационирани?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате када је то било тачно, ког датума?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: 25. смо наоружање изнели из магацина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате где сте га изнели?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па био је ту поред борбеног места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је то било?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па код школе „Душана Мугоша“.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, неки оптужени кажу овде да су имали униформе које су сами набавили, комбинезоне, је ли то могуће?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми комбинезоне нисмо имали, ми смо имали само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је неко могуће да је носио тако нешто?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па не знам откуда су набавили те комбинезоне госпођо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знате, нисте то ни видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заправо то каже један сведок.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Имали смо нашу опрему, то што смо имали ми смо то делили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми возила која су одузета за потребе војске, да ли сте негде уписивали и водили евиденцију тих возила?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ми смо имали возила са пописа из пећке пиваре, за моја средства комплетна а за друга возила не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако би се неко возило одузело на терену да ли се то негде евидентирало?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па отварали смо листу ако је то возило било ангажовано, онда отворимо путни радни лист због горива и осталог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада неким командантима или командирима чета били у прилици да дате те налепнице за возила, да их они користе без оних докумената оних путних.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па јединице су биле доста близу, а да нису имали ни возила, средства су им била донета на место где треба да им буду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је у саставу војске било једно возило цип са намонтираним оружјем на њему?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам, ја то возило нисам видео, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели у Пећи то возило?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не, не. Не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је могло да се гориво точи у возила без неког посебног документа?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није могло, имало је листе, на пумпи смо ишли да сипамо гориво и није могло, онај који је био задужен на пумпи имали смо листу он је уписивао све у листи када смо узимали гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли саставни део опреме био нож?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је саставни део опреме био нож?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Био је са аутоматском пушком у задужењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, у комплету јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је могуће да је неко од команданата, јесте Ви само 177.?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Само 177.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било могуће да Топлица или неки командир од Вас тражи да обезбедите један део оружја или један део муниције или налепнице и да ви то онда предате по том налогу?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не. Не. Оружје је било подељено комплетно у јединици, а муниција по наређењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господо да ли неко има питања?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Могу ли само још једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Радосављевићу малочас сте рекли да сте ишли често на реферисање код команданта?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да, свако јутро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Је ли он био на истом месту или је мењао то место?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па прво почетак рата били смо заједно, а после тога је отишао на друго место, био је истурен ван града.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Колико сте то били заједно?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па можда једно 10-так дана смо били заједно.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: 10-так дана, првих 10-так дана?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте икада у тим својим контактима одлажења код њега или у том периоду када сте били заједно, видели Небојшу Минића Мртвог да је долазио код Топлице и нешто реферисао, примао неке наредбе или било шта друго?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Нисам га видео.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Немам више питања судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Само да питам за овога Булатовић Дејана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Познајете ли Дејана Булатовића?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Познајем.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Је ли он живи сада у Крагујевцу?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Знате ли адресу његову?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Је ли још увек ради активно у војсци?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ради, ради у војсци, али не знам где живи.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Која је то војна пошта?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не би знао.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Јест Ви још увек радно активни?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Нисам, ја сам у Краљеву.

АДВ. БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: А у Краљеву сте, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите господине Поповићу.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Добар дан.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја би само једно питање господину Радосављевићу.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Изволите.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: У 177. да ли је постојао вод интервентни или војне полиције, при 177.?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ја да знам не, сви су били јединствена јединица.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није постојао?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ти не знаш то.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ништа немам друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су водови били?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па имали смо две, три чете смо имали, имали смо пионирски протуоклопни вод, минобацачки вод, јединице смо имали шта ја знам.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А вод при 177. интервентни такозвани или војне полиције, резервног састава?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Дошли су неки, сад који је то вод био не знам, припојен је био.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: А да ли знате Ви мене?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па Минић, што је водио тај вод.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Хвала најлепша, нисте ми одговорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте га, који је то вод водио Минић, тај неки интервентни?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па било је ту пет, шест људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је био ту.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Из резервног састава полиције који су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су дошли из резервног састава полиције?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па да, ја мислим да су били у резервном саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, да нису били у „Муњама“?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао тај назив, тај вод који је водио Минић, је ли имао неки назив?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ја да знам, не.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Немам више питања. Хвала. Хвала Вам Радосављевићу.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господо оптужени, браниоци? Изволите.

АДВ. МИЛОШ МРШОВИЋ: Судија само да би појаснили, пошто сте питали сведока онако по мом макар ставу уопштено кога познаје кога не

познаје, па се он онако летимично окренуо па рекао све познаје, не знам како је то успео да види, али моје питање је врло конкретно, да ли познаје Цветковић Звонимира? Да ли му је познато то име?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није, не знам.

АДВ. МИЛОШ МРШОВИЋ: Ево ја предлажем чак и ако може он да устане само да га погледа сведок, је ли Вам познат овај човек?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Није. Није ми познат.

АДВ. МИЛОШ МРШОВИЋ: Ја немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још неко од оптужених? Ко ме је био подређен тај вод којим је командовао Минић? Тај Минићев вод?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па био је у саставу одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је у саставу?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 177.?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро коме је био подређен Минић?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Па зна се коме, сви су били потчињени Топлици Миладиновићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Команданту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро, још неко нешто да каже? Да пита? Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро Радосављевићу да ли је тај како Ви кажете вод са Минићем како кажете који је водио Минић, био формацијски предвиђен као део чете или део одреда? Да ли сте га имали на списку формацијски вод тај, тај команир?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не. Не знам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не знате или знате?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не знам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још нешто имате да кажете?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Чекајте да се досетим да Вас питам још нешто када сте већ ово рекли за Минића, тај Минић онда је од Вас непосредно нешто задуживао, је ли могао он од Вас да узме налепнице за возила а да дође да задужи, да дође да тражи гориво и тако даље?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него како?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били некад у прилици да добијете налог или неко требовање, не знам како се то зове, од Топлице Миладиновића па да

дате да Минићу издате на пример те налепнице за кола са тим путним листовима или нешто не знам, опрему или униформу или оружје?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не, нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су Вам трошкови доласка?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: 800 динара један правац је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 810 динара у једном правцу и које још трошкове тражите? Да ли тражите трошкове исхране?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове исхране?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Ма јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове доласка од аутобуске станице доведе?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Не треба ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок тражи трошкове доласка од Крагујевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Крагујевац?

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Из Кнића.

Од Кнића до Београда и натраг у износу цене повратне аутобуске карте, па му суд досуђује 1.650,00 динара што ће се сведоку исплатити на руке, а на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имамо пара, ако не, даћете рачун. Сада можете да идете.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СВЕДОК РАДИСАВ РАДОСАВЉЕВИЋ: Јесам слободан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, можете да идете. То је било то за данас, можда смо могли да завршимо Јовића а можда и нисмо, то не знам и онда дакле сутра је Стојковић Ненад из Крагујевца и то је то. Налаз и мишљење сте добили. Поповићу изволите и онда Сокић. Молим? Стојковић Ненад. Одбрана, да ли је Момић, Момић, неко од оптужених.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Ја се извињавам, ја само једну примедбу имам, нисам ја мислио на вод као вод онај, ја сам пред истражним и овде цело време причам да је Небојша Минић звани Мртви имао две јединице, једној регуларној коју је покривао себе преко нас а другу пљачкашку. О томе ја причам, нормална ствар да он не зна о томе и немој да ми вежете причу једну те исту, ја цело време причам од почетка, од истраге када сам давао

до данашњег дана да је Небојша Минић, верујте ми људи колико год хоћете, како год хоћете 90% нисам знао док нисам овде чуо шта је све та бљувотина урадила. О томе причам цело време и кажем вам поново вам кажем нисам цвећка, али сам себе би овде испред вас госпођо гркљан себи извадио када би убио жену, дете и тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Поповићу, то сте све већ рекли.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Али да знате, не, рекао сам, али да знате да је Небојша имао две јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Једну коју у коју је регуларно ишао, а другу коју ми нисмо знали шта је радио док нисам овде дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте понављати одбрану, припремите се за сутра.

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Није то моја одбрана, то је истина госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, припремите се за сутра, ако желите да допуните своју одбрану. Дакле, сутра ћемо да наставимо. Опт. Сокић је само још нешто, шта сте јутрос хтели да кажете оно на почетку?

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Јутрос сам хтио да вам кажем да се провери поново, али да се провери по мом пасошу где је издат, Ви сте проверили те податке по босанским папирима, ја тада нисам имао босанске папире, имао сам српске папире, ово што сам ја добио од суда овај ту се води све то под босанским папирима, значи морате то да проверите где сам добио пасош, до када ми је био издат, ево ја ћу вам казати то је од 2009. до, не 1992. до 2002. Ја сам у Нови Сад пријављен 1985. године, значи не постоји то ваше што сам ја добио да уопште никада нисам пријављен ту био у Србији, то се мора проверити, имам ја код мог адвоката фотокопију избегличке легитимације када сам пријављен, то је као избеглица у Нови Сад, а овде се нон стоп спомиње да ја уопште никад нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али немојте доказивати да сте били у 177. Ви то, тужилац то каже нема потребе да то доказујете, тј. тада да сте били припадник 177.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Не, али мене боли то што нисам пријављен нигде, што не постојим у овој Србији, разумете то мене боли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како да нисте били пријављени, то је за ово, знате сада вам није ту адвокат, па онда.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: И то да се дозволи адвокату да уђе и да подигне моју личну карту брата мили, то је већ прешло све границе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам потписао, где је приправница, је ли Вам потписао оно?

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Ако је толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да напишете овде шта хоћете од докумената, написала сам ја дозволу, дајте му да напише шта хоће од докумената, руком.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Ништа само личну карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је сагласан да адвокат подигне и да му то данас подигне.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Могу да идем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма напишите ту.

ОПТ. АБДУЛАХ СОКИЋ: Немам плајваз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има још неко нешто да каже? Не. А Момић. Момић има нешто да каже, чекајте само да заврши опт. Сокић. Изволите Момићу.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Извините опет што сам се јавио, само ако имате неке моћи, а имате доста вероватно, да опоменете да ли новинаре или тужилаштво јер оно шта пишу још значи по новинама паравојна формација „Шакали“ никако истину да напишу, све значи нешто, ако имате икакве моћи да на то утичете. Значи само ради новина и то јер то народ значи гледа и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли опет било сада?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Па било је ево и у новине опет паравојна формација „Шакали“, мало су сада блажи, више не убијамо дјецу, жене, али опет исто се своди. И тако само би вас то замолио. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово сте рекли јавно. Значи на овај начин смо завршили. Сутра се видимо.

Главни претрес данас је довршен, а наставиће се сутра у 09,30 часова у истој овој судници.

Довршено у 13,00 часова.

Записничар

Председник већа-судија